

คำสอน คุณครูไม่ใหญ่

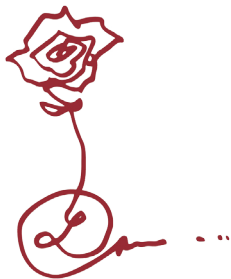
<http://dhamma01.blogspot.com>

พระเทพญาณมหามุนี

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่

โดย พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษาภิกขุคัมภีร์

พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษา

พระสมุห์อานวยศักดิ์ มุนิสกโก
พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตโต ป.ธ.๙
พระสมศักดิ์ จันทสิโล Ph.D.
พระมหาสุวิทย์ ธมฺมิกมฺมิ ป.ธ.๙
พระมหาวิริยะ ธมฺมสารี ป.ธ.๙
วิญา ไตรวิเชียร

พระครูสมุห์ณรงค์ ทนตจิตโต
พระมหาธรรมสถิต ธมฺมจิตโต ป.ธ.๙
พระตรีเทพ ชินงุโร
พระมหาพรชัย วรชโย ป.ธ.๙
พระมหายุทธศักดิ์ รตนชโย
เมตตา สุวชิตวงศ์

บรรณาธิการบริหาร

ขวัญจิตต์ จิตสินธุ

เรียบเรียง

จากรุวรรณ วศินสกุล

กองบรรณาธิการ

ไพบูลย์ สืบสาย ศุภลักษณ์ พุทธิพงษ์ศิริสิทธิ์
สุพัตรา เงินขาว วัชรรา มโนศิรินุกูล
สุธิดา จินดากิจนุกูล อรอนงค์ สาธิตผล
สรียา ลือฤทธิ์กุล จินดา ช่วยเกิด
สุพิชญา ศรีสุกุล อภิขญา ฮวดชัย

ประสานงาน

วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล สุดปรารถนา จารุชาติ

ภาพ

ศูนย์ภาพนิ่ง วัดพระธรรมกาย

ศิลปกรรมและปก

เมตตา สุวชิตวงศ์ และ DM&S Advertising Co.,Ltd

รูปเล่ม

สุดปรารถนา จารุชาติ

พิมพ์ครั้งที่ ๑

วันวิสาขบูชา ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

จำนวนพิมพ์

๑๒,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ

มูลนิธิธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

คำสอนคุณครูไม่ใหญ่. - ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, ๒๕๕๙.

๑๘๔ หน้า. - (คำสอนคุณครูไม่ใหญ่).

๑. ธรรมเทศนา. I. ชื่อเรื่อง

๒๕๕๙.๓๐๘

ISBN : 978-616-7200-88-0

คำสอน คุณครูไม่ใหญ่

<http://dhamma01.blogspot.com>

พระเทพญาณมหามุนี

คำนำ

แม้โลกจะพัฒนาก้าวหน้าไปเพียงใด แต่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังคงทันสมัยเสมอ เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องศึกษาเรียนรู้ ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้ชีวิตก็ไม่ปลอดภัย

พระพุทธศาสนาคือศาสนาแห่งความรู้แจ้งเห็นจริง เพราะมีผู้รู้คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น พระองค์ทรงประกาศสัจธรรมความจริงของโลกและชีวิตให้ชาวโลกได้รับรู้ เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง

“คำสอนคุณครูไม่ใหญ่” ได้ยืนยันคำสอนของพระพุทธองค์ได้อย่างแจ่มชัด ทำให้เรามั่นใจในการดำเนินชีวิตที่ต้งาม สว่างไสว เป็นผู้รักบุญกลัวบาป และรักการปฏิบัติธรรม มุ่งสู่พระนิพพานอันเป็นแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา เพราะจะพบที่พึ่งที่แท้จริงภายในได้

กองวิชาการ ๐๑ ตระหนักถึงคำสอนอันทรงคุณค่าของคุณครูไม่ใหญ่ จึงรวบรวมคำสอนบางส่วนของท่าน ที่กล่าวไว้ในวาระต่างๆ มารวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ นอกจากนี้สำหรับท่านที่สนใจสามารถติดตามอ่าน **“คำสอนคุณครูไม่ใหญ่”** เพิ่มเติมได้ที่ <http://dhamma01.blogspot.com>

ด้วยความปรารถนาดี

กองวิชาการ ๐๑

สารบัญ

● ความจริงที่ต้องรู้

- ๑๔ ๑. กฎที่ต้องรู้...ไม่รู้อันตราย
- ๑๖ ๒. กฎแห่งกรรม...สิ่งที่ทุกคนต้องศึกษา
- ๑๘ ๓. ปรัชญา...มีจริง
- ๒๐ ๔. นรกสวรรค์มีจริง
- ๒๔ ๕. สวรรค์...ภพภูมิแห่งการเสวยผลบุญ
- ๒๖ ๖. นรก...ภพภูมิแห่งการเสวยผลบาป
- ๓๐ ๗. รู้ไหม การฆ่าตัวตายเป็นกรรมหนัก บาปมาก
- ๓๒ ๘. สิ่งที่สุดติแพทย์ต้องรู้ (๑)
- ๓๔ ๙. สิ่งที่สุดติแพทย์ต้องรู้ (๒)
- ๓๖ ๑๐. ใช้สื่อผิด ใส่ร้ายบิดเบือนผู้อื่น...กรรมหนัก
- ๓๘ ๑๑. สัมมาอาชีพ...อาชีพที่ปลอดภัย

● เข้าใจให้ถูกต้อง

- ๔๒ ๑๒. ต้องยอยกพระพุทธศาสนาให้เฟื่องฟู
- ๔๔ ๑๓. วัดอยู่เหนือความรวยความจน
- ๔๘ ๑๔. สิ่งที่วัดพระธรรมกายทำ
คือนำคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปสู่ใจชาวโลก
- ๕๐ ๑๕. มหาธรรมกายเจดีย์
- ๕๒ ๑๖. จดหมายจากพระกัลยาณมิตร
- ๖๒ ๑๗. ท่านมาเพราะเห็นความสำคัญ
ของพระพุทธศาสนา
- ๖๔ ๑๘. ธรรมเทศนาในยุคโซเซียลมีเดีย

● สร้างบุญให้คุ้มค่า

- ๗๐ ๑๙. เวลาสร้างบุญในโลกนี้มีจำกัด
- ๗๒ ๒๐. เข้าวัดสร้างบุญ
- ๗๔ ๒๑. ดวงบุญ...ต้นทางแห่งความสำเร็จ
- ๗๖ ๒๒. สิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสุขความสำเร็จในชีวิต
- ๗๘ ๒๓. ทาน ศีล ภาวนา เกิดบุญต่างกันอย่างไร?
- ๘๒ ๒๔. บุญไม่ใช่สินค้า...อยากได้ต้องทำเอง (๑)
- ๘๔ ๒๕. บุญไม่ใช่สินค้า...อยากได้ต้องทำเอง (๒)
- ๘๘ ๒๖. บุญไม่ใช่สินค้า...อยากได้ต้องทำเอง (๓)
- ๙๐ ๒๗. เหตุแห่งความรวยความจน

- ๙๒ ๒๘. ใช้ทรัพย์ให้เป็น
- ๙๔ ๒๙. ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย ๆ
- ๙๖ ๓๐. เอาชนะความตระหนี่ให้ได้
- ๙๘ ๓๑. ความแตกต่างของผลแห่งทาน
ที่ให้โดยเคารพและไม่เคารพ
- ๑๐๒ ๓๒. ต้องเคารพในทาน
- ๑๐๔ ๓๓. ทำไมต้องทำบุญ ๗ วัน ๕๐ วัน ๑๐๐ วัน
- ๑๐๖ ๓๔. อย่าหวังให้ใครอุทิศบุญไปให้
- ๑๐๘ ๓๕. “บุญ” ส่งถึงกันได้
- ๑๑๒ ๓๖. อานิสงส์การสวดมนต์บูชาพระรัตนตรัย
- ๑๑๖ ๓๗. ที่สุดแห่งสมบัติ ๓

● ปฏิบัติธรรม ฝึกใจ

- ๑๒๐ ๓๘. คุณค่าแห่งวิชาธรรมกาย
- ๑๒๒ ๓๙. ธรรมกายไม่ใช่ลัทธิใหม่
- ๑๒๘ ๔๐. งานของผู้รู้...ที่ดูเหมือนไม่ได้ทำอะไร
- ๑๓๒ ๔๑. คำภาวนา “สัมมาอะระหัง”
- ๑๓๔ ๔๒. อย่าประมาทว่ามีเวลาในโลกนี้อีกยาวนาน
- ๑๓๖ ๔๓. ความรักการปฏิบัติธรรมคือแก่นวัฒนธรรมองค์กร
- ๑๔๐ ๔๔. การค้นพบที่ยิ่งใหญ่
- ๑๔๒ ๔๕. รักตัวเองต้องรักษาใจให้ใสทั้งวัน
- ๑๔๔ ๔๖. ความขัดแย้งแก้ได้ด้วยสมาธิ
- ๑๔๖ ๔๗. แก้แค้นด้วยการคลายความโกรธ
- ๑๔๘ ๔๘. การแผ่เมตตา คือความรักสากล
- ๑๕๐ ๔๙. ความสุขที่แตกต่าง
- ๑๕๒ ๕๐. ชีวิตที่สมบูรณ์

ความจริง ที่ต้องรู้

๑

กฎที่ต้องรู้...ไม่รู้อันตราย

กฎแห่งกรรมเป็นกฎที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้
ไม่รู้ก็ไม่ได้ ไม่รู้ก็ดำเนินชีวิตผิดพลาด
ต้องศึกษาให้รู้ เป็นเรื่องสำคัญ
เพราะเราตกอยู่ภายใต้ Law of Kamma

กฎแห่งการกระทำ ทางกาย ทางวาจา ทางใจ
ไม่ว่าดีหรือชั่วล้วนมีผลทั้งสิ้น
ถ้าชั่วก็มีผลไปอบาย ถ้าดีก็มีผลไปสู่สุคติ

ที่ไปอบาย อุปมาเหมือนฝุ่นในผืนปฐพี
ไปสวรรค์ อุปมาเหมือนฝุ่นในเล็บมือ

เพราะไม่มีความรู้เรื่องกฎแห่งกรรม
จึงดำเนินชีวิตผิดพลาดไปบ่อย
ไปถึงตรงนั้น ไม่มีสิทธิ์คิดอะไร
ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะพูดว่า รู้แบบนี้
ไม่รู้ด้วยว่า ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้
พอลงมา ก็ดื่บ ลุยกันเลย
ไม่ได้พูดคุยกันก่อน ไม่มีการผลักออก
หรือเจรจาให้เกิดอารมณ์ ไม่มีนะ
มาถึงก็ลุยกันเลย
และอย่างยาวนานทีเดียว

เพราะฉะนั้น เมื่อชีวิตเสี่ยงอยู่แล้ว เราไม่ควรจะเสี่ยงกันต่อไป
ด้วยการมาศึกษาความรู้สากลที่ทุกคนศึกษาได้
ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ใด
นั่นคือ Law of Kamma

๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

๒

กฎแห่งกรรม...

สิ่งที่ทุกคนต้องศึกษา

การศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรม มีความจำเป็นมาก เราจะต้องศึกษาให้เข้าใจ โดยเฉพาะพระภิกษุ สามเณร ซึ่งเป็นกองรับหลักของกองทัพธรรม จะต้องมีความเชื่อหรือเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมให้ได้มากที่สุด

เมื่อเข้าใจแล้ว เราก็กล้าที่จะยืนยันให้ญาติโยมเชื่อเรื่องบาปบุญ คุณโทษ ซึ่งถ้าพระเชื่อ เณรเชื่อ โยมเชื่อ ความชั่วก็จะไม่เกิดขึ้นในโลก หิริโอตตปปะก็จะตั้งขึ้นได้ จะมีความละอายต่อการทำบาป คล้าย ๆ

เสียศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ คนอย่างเราต้องไม่ทำบาป หรือไม่ก็
เกรงกลัวว่าจะมีผลไปอบาย ซึ่งมีความทุกข์ทรมานยาวนานมาก

ถึงเวลาแล้วที่พุทธบริษัท ๔ จะต้องมาศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรม
ให้เข้าใจ ให้แจ่มแจ้ง เพื่อจะได้ปฏิบัติให้ถูก เพราะถ้าไม่ได้ศึกษา
พอถึงเวลาเราเดินทางจากโลกนี้ไป มันอันตราย

๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

๓

ปรโลก...มีจริง

โลกยังขาดแคลนความรู้ที่แท้จริง จึงไม่ได้ทำงานที่แท้จริงเสียที มีความรู้แค่เพียงการดำรงชีพ เพื่อความอยู่รอด แต่ความรู้ที่จะเอาตัวให้รอด ยังไม่ได้ให้ความสำคัญเลย อาจเป็นเพราะไม่เคยได้ยินได้ฟัง และไม่มีการขยายความรู้นี้ออกไป

เพราะฉะนั้น โลกตอนนี้แม้อยู่ท่ามกลางแสงอาทิตย์ที่เจิดจ้า แต่ความจริงแล้วยังมีมืดภายในอยู่ ยังไม่รู้วิธีการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง

ชาวโลกอาจจะเข้าใจดี มีความรู้อย่างสมบูรณ์ในเรื่องโลกนี้ แต่เรื่องปรโลกนั้นยังไม่ค่อยเข้าใจ รู้สึกเขายัง innocent ยังไร้เดียงสา กับความรู้เรื่องปรโลก ซึ่งเป็นโลกที่ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้

ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เราปฏิเสธการไปได้
แต่ปรโลกเราปฏิเสธไม่ได้

ดังนั้น เมื่อเราจำเป็นต้องไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
จึงควรศึกษาไว้ก่อนว่า ชีวิตในปรโลกนั้น
เขามีความเป็นอยู่กันอย่างไร ถ้าไม่รู้แล้วอันตราย

ถ้าจะเอาแต่รวย แต่เอาตัวไม่รอด

ถ้าจะเอาตัวรอด อย่าเอาแต่รวยอย่างเดียว

๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๔

นรกสวรรค์มีจริง

เรื่องบุญต้องทำไว้

ถ้าตายแล้วบุญก็เจ้ากันไป

แต่ถ้าตายแล้วไม่บุญ

เราจะมีความสุขในสุคติโลกสวรรค์

Law of Karma หรือ กฎแห่งการกระทำ ทั้งทางกาย วาจาใจ เป็นเรื่องที่เราควรศึกษาอย่างยิ่ง เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเรา เราคิด เราพูด เราทำ ล้วนมีผลทั้งสิ้น ศึกษาเอาไว้เราจะได้ดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้อง ปิดอบาย ไปสวรรค์ มีสุขในปัจจุบัน

ดังนั้น อย่าไปสรุปว่า นรกสวรรค์เป็นเรื่องไกลตัว ไม่มีจริง มันไม่ใช่เรื่องไกลตัวนะ แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเลย เพราะทุกการกระทำมีผลโยงไปถึงภพภูมิหลังความตายทั้งสิ้น

กฎหมายเรายังหลีกเลี่ยงได้บางครั้ง แต่กฎแห่งกรรมหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในน้ำ บนบก ยอดเขา ในอวกาศ ดวงดาวต่าง ๆ
ตราบใดที่เรายังมีกายและใจ มันจะติดตามตัวเราไปเหมือนเงาตามตัว
ซึ่งจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้เอาไว้

อย่าไปสรุปว่า นรกสวรรค์ไม่มี เพราะเราไม่เคยเห็น แล้วก็
ไม่เคยเห็นใครเห็น แล้วสรุปว่าไม่มี **ไม่ได้** เพราะบางอย่างที่เราไม่เห็น
ไม่ได้แปลว่า ไม่มี เพราะคนที่เขาเห็นมีอยู่

เหมือนคนตาบอดกับคนตาดีไปยืนกลางแจ้ง คนตาดีบอก
“คุณนั่นสิดวงตะวัน” คนตาบอดบอก “ไม่มี” เพราะว่าตัวเองไม่เห็น
อย่างนี้ไม่ถูกต้อง และอย่าพูดว่า “พิสูจน์ไม่ได้” แต่เพราะเรายังไม่ได้
พิสูจน์ แล้วจะพิสูจน์อย่างไร ก็ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
หรือง่ายที่สุดทำตามที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี
(สด จนทสโร) พระผู้ปราบมาร ที่ท่านสรุปมาให้ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”
นั่นแหละ ทำอย่างนั้น แล้วเราจะได้รับรู้

ดังนั้น อย่าเพิ่งบอกว่า “พิสูจน์ไม่ได้” แต่เพราะเรายังไม่ได้
พิสูจน์ อย่าเพิ่งรีบตาย ถ้ายังไม่ได้พิสูจน์ และต้องเพื่องานเอาไว้
ด้วยการละชั่ว ทำความดี ทำใจให้บริสุทธิ์ผ่องใส พึงทำไว้เกิดประเสริฐนัก

๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑

๕

สวรรค์...ภพภูมิแห่งการเสวยผลบุญ

สวรรค์... เป็นที่เสวยผลบุญ ที่เรากระทำเมื่อตอนเป็นมนุษย์

สวรรค์... เราไม่ได้ดูว่า ตอนเป็นมนุษย์ใครมีศถาบรรดาศักดิ์ดี

สูงต่ำแค่ไหน จะหล่อรวยสวยฉลาดแค่ไหน...

เขาดูที่ใครสั่งสมบุญมามากแค่ไหน

สวรรค์... เราไม่ได้ดูว่าใครอายุยืนยาว หรืออยู่มานาน

จึงจะให้เป็นผู้มีศใหญ่ มีความเป็นใหญ่

แต่เขาดูที่ใครมีบุญมาก เขาก็ให้โอกาสผู้นั้น

เป็นผู้มีศใหญ่ มีความเป็นใหญ่

สวรรค์... เทพบุตรเทพธิดาผู้มีบุญมาก

รัศมีที่ออกจากกาย จากเครื่องประดับก็มาก

บริวารสมบัติก็มาก วิมานใหญ่โตโอฬาร

สวรรค์... มีพื้นที่ใหญ่โตโอฬาร มีการปกครองแบ่งออกเป็นเขต ๆ
ประชากรชาวสวรรค์ในแต่ละชั้น
มีจำนวนมากกว่าในเมืองมนุษย์มาก

สวรรค์... มีฤดูเดียว คือ ฤดูสบาย
ไม่มีฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ฤดูใบไม้ผลิ

สวรรค์... ไม่มีความมืด มีแต่ความสว่างไสว
แม้วัตถุสิ่งของก็สว่างไสว

สวรรค์... มีแต่ความเป็นหนุ่มเป็นสาว
เทพธิดาอายุ ๑๖ - ๑๘ ปี
เทพบุตรอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี

สวรรค์... มีแต่เกิดกับตาย ไม่มีแก่ ไม่มีเจ็บ

สวรรค์... เป็นสังคมใหม่ มีวัฒนธรรมใหม่
ขนบธรรมเนียมประเพณีใหม่
และมีความคิดไม่เหมือนมนุษย์

สวรรค์... มีจริง พิสูจน์ได้ ไปรู้ไปเห็น ไปถูกต้องสัมผัสได้

ถ้าเราได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ไปกันได้ทุกคน

๖

นรก...ภพภูมิแห่งการเสวยผลบาป

นรก... เป็นที่เสวยผลแห่งบาป
ที่กระทำไว้เมื่อตอนเป็นมนุษย์

นรก... เป็นสิ่งสากล
ไม่ได้เป็นของชาติไหน ภาษาไหน หรือศาสนาไหน
ไม่ใช่ของคริสต์ พุทธ มุสลิม หรือของความเชื่อใด

นรก... เป็นอีกโลกหนึ่ง สำหรับรองรับผู้ไปสู่ปรโลก
ด้วยใจที่เศร้าหมอง เพราะบาปกรรมที่ทำไว้

นรก... แออัดไปด้วยอดีตมนุษย์ผู้กระทำความชั่ว
ไม่ละเว้นแม้แต่อดีตผู้ยิ่งใหญ่ อดีตมหาเศรษฐี

นรก... ดินแดนแห่งความมืดมิด
อบอวลไปด้วยบรรยากาศที่ร้อน ทึม มืด
ความเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน
มีแต่เสียงร้องโหยหวนของสัตว์นรกอยู่ตลอดเวลา

นรก... นายนิรยบาลบังเกิดขึ้นจากวิบากกรรมของสัตว์นรก
พร้อมเครื่องทัณฑ์ทรมานที่หลากหลาย
จนจินตนาการไปไม่ถึง
ทั้งสัตว์นรกและนายนิรยบาล
มีกายโตใหญ่เป็นภูเขาเลากา
ขนาดลูกเล็กบ้าง ปานกลางบ้าง ใหญ่บ้าง

นรก... มีไฟอันร้อนแรง

สามารถทำลายนัยน์ตาของผู้ยืนดูอยู่
ที่ห่างออกไป ๑๐๐ โยชน์
ก้อนหินน้อย ๆ ที่ตกลงไปในไฟปกติ
ไฟเผาจนอยู่ตลอดวันไม่ย่อยยับ
แต่ว่าหินก้อนโตเท่าปราสาท
ที่ตกลงไปในไฟนรก ก็ย่อยยับไปในทันที
แม้ดวงอาทิตย์ไ้ลงไปอยู่ในไฟนรก
ก็แวบละลายหายไปทันที

นรก... ดินแดนอันน่าสะพรึงกลัว...

ที่ไม่มีเวลาว่างเว้นต่อทัศนัทรมาน

นรก... มีจริง ไปถึงได้ด้วยพุทธรวิธี

๗

รู้ไหม การฆ่าตัวตาย

เป็นกรรมหนัก บาปมาก

การฆ่าตัวตายเป็นกรรมที่หนักมาก...

เพราะการที่ใครสักคน คิดทำร้ายตัวเอง...ด้วยการฆ่าตัวตาย

ซึ่งเป็นการทำลายชีวิตที่พ่อแม่ให้มาสร้างบารมีได้นั้น

ใจของผู้นั้นจะต้องหดหู่และเศร้าหมองเป็นอย่างมาก

คือ มากแบบสุด ๆ (มีดมาก)

อีกทั้งจะต้องตั้งใจและคิดหาวิธีที่จะฆ่าตัวตายด้วย

ดังนั้นบาปที่เกิดขึ้นจากการฆ่าตัวตายจึงมีกำลังมาก

มากกว่าการที่เราไปฆ่าผู้อื่นมากมาย

(แต่ฆ่าผู้อื่นก็ไปฆ่านรกเหมือนกัน)

๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๘

สิ่งที่สูติแพทย์ต้องรู้ (๑)

แพทย์บางสาขาต้องเสี่ยงต่อการทำกรรม เช่น สูติแพทย์ ถ้าสงสัยว่าเด็กในครรภ์จะพิการหรือไม่สมประกอบ ในทางการแพทย์เห็นว่าควรทำแท้งได้ อย่างนี้ในทางกฎแห่งกรรมผิดหรือไม่ และจะแก้ไขอย่างไรครับ

การทำแท้ง ไม่ว่ากรณีใด ตามหลักกฎแห่งกรรมล้วนมีวิบากกรรมทั้งสิ้น แต่ว่ากรรมมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเจตนา เช่น รับทำแท้ง เพราะผู้ท้องไม่พร้อม ด้วยเหตุอะไรก็ได้แล้วแต่ ถ้าเกิดจากความรักสนุก อย่างนี้บาปมาก

แต่ถ้าพิจารณาว่า เด็กคนนี้จะพิจารณา หรืออาจจะไม่สมประกอบ
จึงทำแท้ง ตามหลักพระพุทธศาสนาอย่างนี้ก็บาป แต่น้อยลงมา
หน่อยหนึ่ง ซึ่งจะมีวิบากกรรมทำให้อายุไม่ยืนในภพชาติต่อไป หรือ
ถ้ากรรมทำแท้งมากก็จะถูกทำแท้งบ้างเช่นเดียวกัน

ถ้าใครอยู่ในประเภทหลัง คือ สมมติว่า เป็นสุติแพทย์ จะต้อง
ตัดสินใจอย่างนี้ก่อน ก็อย่าลืมทำบุญเยอะ ๆ เพราะกรรมทำแท้งทำให้
อายุไม่ยืน เราก็ไปทำบุญให้อายุยืน ๆ เช่น ถวายกองทุนรักษารอค
เป็นสังฆทาน หรือไปเลี้ยงพระ ก็จะมีอานิสงส์ได้อายุ วรรณะ สุขะ
พละ ปฏิภาณ ให้อายุพระศาสนา หรือบวชพระสืบอายุพระศาสนา
อย่างนี้หนักก็จะเป็นเบา เบาก็จะหาย ถ้าบุญนี้ให้ผลก่อน อายุจะยืน
ถ้าบาปทำแท้งด้วยการพิจารณาของสุติแพทย์ หนักก็จะเป็นเบา หรือ
ตามไม่ทัน แต่ถ้าพันมันก็ต้องยอมเขา

เพราะฉะนั้น ต้องทำบุญเยอะ ๆ เพื่อหนีกรรม เพราะเรามีอาชีพนี้
ก็ต้องทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ ไปตัดสินใจเอาเองนะ

๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

๕

สิ่งที่สูติแพทย์ต้องรู้ (๒)

ในกรณีที่คนท้องมีความผิดปกติบางอย่าง ที่คุณหมอยืนยันว่า ต้องทำแท้งเด็กออกเพื่อรักษาชีวิตแม่ไว้ หากเป็นกรณีนี้ต้องตัดสินใจอย่างไร

ในกรณีที่คนท้องมีความผิดปกติบางอย่าง ที่คุณหมอยืนยันว่า ต้องทำแท้งออกเพื่อรักษาชีวิตแม่ไว้ หากเป็นกรณีนี้ก็ให้ทำตามหลักวิชา คือ

ในกรณีที่ลูกยังไม่ตายในท้อง ให้ใจอยู่ในบุญ นึกถึงบุญ นึกถึง
พระรัตนตรัยไปเรื่อยๆ ทำบุญทุกบุญ แล้วอธิษฐานจิตให้ได้กรด
ปลอดภัย

ถึงอย่างไรก็ตาม ครูไม่ใหญ่มีความเห็นว่า ไม่ควรทำแท้ง ให้หมั่น
สั่งสมบุญดังกล่าว แต่ถ้าลูกตายในท้อง จึงค่อยเอาออก

๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๑๐

ใช้สื่อผิด ใส่ร้ายบิดเบือนผู้อื่น...

กรรมหนัก

บุคคลที่ใช้สื่อ

ในการใส่ร้ายบิดเบือนผู้อื่น

มักจะมีจิตใจที่ขุ่นมัว

คิดแต่ว่าจะเอาความผิดไปใส่เขาอย่างไร

และก็คิดหาผลประโยชน์เป็นปกติ

เพราะฉะนั้นในใจจะมีแต่สิ่งชั่วร้ายตลอดเวลา

ผ่านกระบวนการความคิด คำพูด และการกระทำ

คนพวกนี้ เมื่อตายไปแล้ว...

ด้วยจิตเศร้าหมอง

ก็จะไปบังเกิดในมหานรก ชุมที่ ๔

จะถูกดึงดูตวบลงไปเลย

จะไม่ไปโดนพิพากษาแบบในยมโลก

ซึ่งเป็นลหุโทษ

และจะถูกทรมานในรูปแบบต่าง ๆ ทุกข์ทรมานมาก

๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

๑๑

สัมมาอาชีพ...อาชีพที่ปลอดภัย

จะประกอบอาชีพอะไร
ต้องเลือกให้ดี
เพราะมันมีผล
กับความใสความหมองของใจ

เราจะเห็นภาพนั้น ได้ยินเสียงนั้น และถูกบันทึกเป็นภาพเอาไว้ในใจ มันจะปรุงให้ใจเราใสหรือหมองตลอดเวลาเลย จะถูกบันทึกอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ และจะไปฉายเป็นภาพให้เห็นตอนใกล้จะละโลก ที่เรียกว่า **“กรรมนิมิต”**

เหมือนเราดูหนังอยู่คนเดียว ซึ่งมีตัวเองเป็นพระเอกหรือเป็นผู้ร้ายอยู่ตรงนั้น

มีผลทำให้ใจหมองหรือใส **คตินิยม**ก็จะไปตามความใสความหมองของใจ แล้วนำไปสู่ปรโลก คือ สுகติ หรือทุกติ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นตรงนี้ ถึงสอนว่าให้ประกอบสัมมาอาชีวะเท่านั้น จดเว้นมิจฉาอาชีวะ ๕ อย่าง คือ ค้าอาวุธ ค้ามนุษย์ ค้ายาพิษ ค้าสุรายาเสพติด และค้าสัตว์นำไปฆ่า

เพราะฉะนั้น เรื่องอาชีพไม่เลือกไม่ได้ ต้องเลือกให้ดี
ไม่อย่างนั้นจะมีคำว่า สัมมาอาชีวะได้อย่างไร

๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

เข้าใจ
ให้ถูกต้อง

๑๒

ต้องยอยกพระพุทธศาสนา ให้เฟื่องฟู

หลวงพ่อก็คิดว่า พวกเราคงมีจิตใจเช่นเดียวกับหลวงพ่อ คือ
อยากให้เห็นพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง **เรามาเกิดในยุคนี้** ที่มี
พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ และเป็นประโยชน์ต่อเรา
และโลกนี้ เราจะให้มันถล่มทลายในยุคของเรา หากเราไม่ ยุคของเรา
พระพุทธศาสนาจะต้องเฟื่องฟูที่สุด เหมือนย้อนยุคพุทธกาล

หลวงพ่อก็มีความคิดว่ อะไรก็ตามที่มีบันทึกในพระไตรปิฎก
จะต้องเป็นสิ่งที่พิสูจน์และสามารถยืนยันได้ว่า **“มีจริง”** ในยุคปัจจุบัน
ของพวกเราแน่ละ

อย่างเช่น ในพระไตรปิฎกมีการบันทึกว่า มีการเลี้ยงพระ
แสนรูป ผ่านมาพันปี คนชักไม่ค่อยเชื่อแล้วว่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร
แต่ในที่สุดเราก็พิสูจน์แล้วว่า มีจริง แล้วก็จริง สามารถทำได้ ถวาย
จีวรแสนผืน ถวายยารักษาโรคแสนชุด เราก็ได้ทำแล้วในยุคของเรา

เพราะฉะนั้น แทนที่จะมองว่า พระพุทธศาสนาเรียวลง
เราจะต้องพยายามทำพระพุทธศาสนาให้เฟื่องฟูยิ่งขึ้นไป เวลา
เราเดินทางออกจากร่างกายไปสู่สุคติ เราจะได้ปลื้มปีติว่า เราได้ใช้
ร่างกายและทรัพยากรที่เราມีอยู่นี้ ช่วยกันยกยอพระพุทธศาสนา เวลา
ชาวสวรรค์ถาม เราจะตอบเขาด้วยความปีติภาคภูมิใจว่า ได้ช่วยยก
พระพุทธศาสนาให้สูงเด่นยิ่ง ๆ ขึ้นไป รัศมีกายของเราก็ได้สว่างโพลง
ไปเรื่อย ๆ ชาวสวรรค์เขาจะได้อนุโมทนาสาธุการ

๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๓

วัดอยู่เหนือความรวยความจน

เป็นพระนี่ อยู่เหนือความรวยความจนนะ พระไม่ได้คิดเรื่อง รวย และไม่ได้คิดเรื่องจน มันเหนือตรงนั้นไปแล้ว

วัดก็เหมือนกันอยู่เหนือคำว่า “วัดรวย” หรือ “วัดจน”

“วัด” เป็นเครื่องวัดของคนเข้าวัดว่า กิเลสหรือสิ่งไม่ดีนั้น หมดไปแค่ไหน ยังเหลืออีกแค่ไหน และเป็นสถานที่ตักดวงบุญ เป็นแหล่งื่อนาบุญ เป็นแหล่งแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่จะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด มีสุคติ เป็นที่ไป มีเป้าหมายคือ พระนิพพาน

เราจะมองที่ถาวรวัตถุ หรือจำนวนคนเข้าวัดว่า วัดนี้รวย วัดนี้จน ไม่ถูกต้อง

วัดหลวงปู่หลวงตาในหลาย ๆ วัดที่ต่างจังหวัด ท่านมีแค่กุฏิหลังเล็ก ๆ มีทางจงกรม มีที่พักกลางวัน มีศาลาอเนกประสงค์ ที่ท่านทำอย่างนั้น เพราะท่านมีวัตถุประสงค์ต้องการปลีกวิเวก เพื่อให้กายสัต์ ใจจะได้สัต์ กิเลสจะได้หมดไป นั่นวัตถุประสงค์ของท่าน ไม่ใช่ท่านจน ถ้าท่านจะสร้างให้ใหญ่โตท่านก็ทำได้ แต่ท่านไม่มีวัตถุประสงค์อย่างนั้น ใครมีบุญอยากได้บุญก็มาฟังธรรม ไม่มีใครมา ท่านก็ปฏิบัติธรรมทำความเพียรของท่านไป มันแล้วแต่วัตถุประสงค์การสร้างวัด

อย่างวัดใหญ่ ๆ หลาย ๆ วัด โดยเฉพาะวัดพระธรรมกาย ที่สร้างใหญ่ก็มีวัตถุประสงค์เพื่อเอาไว้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ให้สาธุชนผู้มีบุญทั้งหลายได้มาปฏิบัติธรรมรวมกัน เป็นพลังหมู่ในการปฏิบัติธรรม ในการศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นจะให้ไปตากแดด ตากลม ตากฝน ก็ทำไม่ได้ เมื่อคนมาเยอะก็ต้องสร้างใหญ่ ไม่ได้เกี่ยวกับรวยหรือจนเลย

เพราะว่าวัดหลวงพอเอาไปขายไม่ได้ และไม่เคยคิดจะขายด้วย เลิกคิดเรื่องค้าขายหรือทำมาหากินตั้งแต่บวชแล้ว หรือมหาธรรมกายเจดีย์ วัดอุประสงค์ที่สร้างก็เพื่อเป็นที่รวมใจให้คนนึกถึงบุญ นึกถึงพระรัตนตรัย ใจจะได้เป็นกุศล เมื่อใจเป็นกุศล เลื่อมใสในพระรัตนตรัย จะได้เป็นรหัสผ่านไปสู่สุคติภพ

วัดอยู่เหนือความรวยความจน ต้องเข้าใจตรงนี้ก่อน ส่วนเมื่อเข้าใจแล้วจะไปทำบุญที่ตรงไหน มีศรัทธาตรงไหนก็ไปทำตรงนั้น

ศรัทธาอยากสร้างโรงเรียน ก็สร้างโรงเรียน ศรัทธาอยากสร้างโรงพยาบาล ก็สร้างโรงพยาบาล หรือสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล ซึ่งรักษาใช้ทางกาย และให้วิद्याทานพอแล้ว เราจะมาสร้างโรงพยาบาล รักษาใช้ทางใจ หรือมาสร้างโรงเรียนเป็นที่ศึกษาธรรมะก็มาสร้างวัดก็แล้วแต่เรา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเรียงขั้นตอนของการทำบุญ ที่จะได้บุญมากบุญน้อยตามลำดับ ตั้งแต่ให้ทานกับสัตว์เดรัจฉาน กับมนุษย์ทุศีล มนุษย์มีศีล มนุษย์เข้าถึงธรรม ถึงฉานสมาบัติ เป็นโคตรภูบุคคล เป็นพระอริยบุคคล เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไล่เรื่อยไปถึงสร้างถาวรวัตถุ เรียงลำดับปริมาณของบุญที่จะได้
มากกว่ากันไปตามลำดับ พระองค์ก็บอกเอาไว้แล้ว ซึ่งมีอยู่ในตำรับ
ตำรา เมื่อเราทราบอย่างนี้แล้วก็แล้วแต่ใจของเราจะไขว่คว้าเอา

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๔

สิ่งที่วัดพระธรรมกายทำ คือ นำคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปสู่ใจชาวโลก

ไม่มีวิธีการใดที่จะทำให้มวลมนุษยชาติ
พ้นจากความทุกข์ทรมานของชีวิตได้
นอกจากพุทธวิธี

คือวิธีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ทรงพัฒนาฝึกฝน
ตนเองอย่างไร จนกระทั่งดับทุกข์ได้ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้
มีความสุขตั้งแต่วันที่บรรลุธรรม จนกระทั่งดับขันธปรินิพพาน และ
มีชีวิตได้สวัสดีเกษมสุขเป็นนิรันดร์

เพราะฉะนั้น มีวิธีการเดียวเท่านั้น คือ นำคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าขยายไปยังเพื่อนมนุษย์ทุก ๆ คนในโลก
ให้เขาได้มาศึกษาเรียนรู้แล้วก็ปฏิบัติจะได้เข้าถึงสันติสุขภายใน
เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว แล้วหลังจากนั้นสิ่งดี ๆ ก็จะเกิดขึ้นกับโลก
ใบนี้

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๑๕

มหาธรรมกายเจดีย์

ความปรารถนาของหลวงพ่อก็คือ ตั้งใจอยากจะให้ทุกคนมานั่งสมาธิ ได้เข้าถึงธรรม อยากให้เขาเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ซึ่งยังไม่สมหวังเลย

ที่สร้างศาสนสถานต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นมหาธรรมกายเจดีย์ มหารัตนวิหารคด สภาธรรมกายสากล มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี ก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้แหละ คือจะเป็นจุดรวมของผู้มีบุญได้มาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน

เพราะงู ๆ จะชวนเขาให้มานั่งหลับตา เขายังไม่เห็นประโยชน์ มักจะบอกว่า ไม่มีเวลาบ้าง ไม่ว่างบ้าง คอยให้พร้อมก่อนบ้าง ดูเหมือนจะเป็นสูตรสำเร็จเลย ไปที่ไหนก็จะได้นิมนต์อย่างนี้

หลวงพ่อก็ต้องมองหาโครงการที่จะรวมคนรวมผู้มีบุญที่ลงมา
เกิดตั้งเยอะแยะให้มารวมกัน เพื่อกระตุ้นให้เกิดความตื่นตัวในการ
ประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย ก็ต้องหาสิ่งที่เขาสามารถ
ทำได้ง่าย ๆ ก่อน มีความรู้สึกว่าง่าย ไม่อย่างนั้นจะถูกครอบงำด้วย
การทำมาหากิน กับการสนุกสนานเพลิดเพลิน จนกระทั่งมองไม่เห็น
การสร้างบารมี

ทุก ๆ โครงการที่สร้างขึ้น

จุดประสงค์ก็เพื่อต้องการให้เขาปฏิบัติธรรม

โดยเริ่มต้นจากการสร้างมหาทานบารมีก่อน ซึ่งเขาจะมีความ
รู้สึกว่าง่าย และพอมาถึงแล้ว ก็จะได้รับการแนะนำเรื่องการรักษาศีล
ได้ฟังธรรมะในพระไตรปิฎก สิ่งที่ต้องรู้ และที่สำคัญคือการปฏิบัติธรรม
ที่ให้เข้าถึงพระธรรมกาย ให้เขารู้ว่าในตัวมีพระธรรมกายอยู่ เป็นที่
พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นไม่ใช่ และเป็นที่รวมแห่งความปรารถนาที่
ทุกคนกำลังแสวงหา ซึ่งรวมประชุมอยู่ที่พระธรรมกายในตัวนั้นแหละ
ไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย เขาจะได้มาศึกษาเรียนรู้กัน

๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๖

จดหมายจากพระกัลยาณมิตร

มีพระกัลยาณมิตรรูปหนึ่งเขียนจดหมายมา ท่านใช้คำว่า “ขอแสดงอาบัติ” กับคุณครูไม่ใหญ่ ที่จริงอยากอ่านตามลำพัง แต่มีหลายข้อที่ท่านเขียนมาอาจจะไปตรงกับใจใครบางคน จะได้ถือโอกาสตรงนี้ชี้แจง ทำความเข้าใจกันสักนิด

ที่จริงถึงไม่ได้แสดงอาบัติ หรือมาขอขมาอะไร ก็ให้ไปหมดแล้ว เพราะครูไม่ใหญ่อยากจะจากโลกนี้ไปอย่างไร้ใจใส ๆ ไม่มีเวรมีภัยกับใคร แต่นี่ก็เป็นความงามของพุทธบุตรที่เมื่อท่านมีความรู้สึกที่ดีเกิดขึ้นแล้ว ท่านจะแสดง ไม่ปกปิด จะเปิดเผย เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์ เพราะท่านมีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

ท่านเขียนมาย่อ ๆ ว่า

ท่านเคยมีอคติในใจ ที่ยังไม่กล้าบอกกับใครในส่วนลึกกันบ้าง หัวใจ ซึ่งอาจจะไปตรงกับความคิดของคนอื่น ๆ ที่มีต่อวัดพระธรรมกาย พุดง่าย ๆ กับครูไม่ใหญ่นั่นแหละ แต่เขามักจะเหมารวม ๆ เป็น วัดพระธรรมกาย ไม่รู้เป็นยังไง

ที่จริงว่าครูไม่ใหญ่โดยตรงจะดีกว่า เพราะว่าพระธรรมกาย บาบนะ เพราะคำว่า “ธรรมกาย” เป็นคำสูง หมายถึงพระพุทธเจ้า ที่อยู่ภายในตัว หมายถึง พระรัตนตรัย เพราะฉะนั้นถ้าใครรู้สึก ไม่ชอบหน้าครูไม่ใหญ่ ก็ขอให้ใช้ตรง ๆ เลย ธัมมชโยบ้าง อย่างนั้น อย่างนี้ อะไรก็ว่ากันไปเถอะ ครูไม่ใหญ่ไม่ถือ ไม่เอาเรื่องเอาราว กับใคร เพราะไม่มีเวลาจะไปคิดเรื่องเหล่านี้ เวลาที่เหลืออยู่ อยากจะ ได้บุญ อยากจะทำงานพระศาสนา

๑. วัดพระธรรมกายเป็นวัดทุนนิยม เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นทางวัด จะหาวิธีแก้ด้วยเงินอย่างเดียว

วัดพระธรรมกายไม่ใช่วัดทุนนิยม แต่เป็นวัดบุญนิยม คือ นิยมสร้างบุญ สร้างบารมี ถ้าจะบ้าก็บ้าเรื่องนี้แหละ บ้าสร้างบุญ สร้างบารมี ขวนเขาไปเรื่อย ๆ นั่นแหละ

๒. วัดพระธรรมกายเป็นวัดไม่ทรงเอกลักษณ์ความเป็นพุทธ เช่น สร้างโบสถ์ไม่เหมือนวัดทั่ว ๆ ไป ผมคิดว่า เมื่อรวมคนได้มาก ๆ ก็กลายเป็นคริสต์ เอาไม้กางเขนไปปักกลางช่องฟ้า

ตอนที่สร้างโบสถ์ให้สถาปนิกออกแบบ ได้บอกวัตถุประสงค์ไปว่า อยากได้โบสถ์ที่แข็งแรง ใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ เสริมเร็ว ประหยัด ไม่ต้องใช้เงินเยอะ เพราะไม่ค่อยมีเงิน ถ้าฟังก์ชันง่าย ถ้าสร้างโบสถ์ที่วิจิตรงดงามก็ดีนะ ใจก็ประณีต แต่จะเสียเวลานาน ใช้เงินเยอะ ใช้ประโยชน์ได้ไม่เต็มที่ เวลาฟังก์ชันยาก เพราะช่างที่เกิดมาสร้างไม่เกิดมาซ่อมอีก ทีนี้ถ้าเอาคนรุ่นหลังมาซ่อม เกรงว่าจะเป็นห้วงกฏ ท้ายมังกร กลัวจะต่อกันไม่ติด

เขาออกแบบมาให้ดูหลายแบบ ก็เลือกเอาแบบที่พอใครเห็น พอจะทนได้บ้าง แบบนี้ตรงสเปก เร็ว เรียบง่าย ทำความสะอาดง่าย ฟังก์ชันง่าย ใช้เงินไม่เยอะ และใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ จึงได้โบสถ์แบบนี้มา

และจริง ๆ เป็นพุทธมหานิกาย ไม่ใช่หนิกายใหม่ แล้วก็แยกนิกายด้วย กำลังให้ไปกราบเรียนทุก ๆ รูปว่า

“พุทธรูปต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนดวงตะวันที่มีดวงเดียว”

ไม่อยากให้มีนิกายโน้น นิกายนี้ พอดีมีคำว่า ธรรมกาย เขาไม่คุ้น เพราะว่าแม้ธรรมกายมีอยู่ในพระไตรปิฎก แต่ไม่มีใครนำมาเปิดเผย มาแนะนำกัน เพราะรู้จักพระธรรมกายแค่เป็นที่รวมหมวดหมู่แห่งธรรม เหมือนเป็นนามธรรม ไม่เชื่อว่าจะมีหน้ามีตา แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมารไปค้นพบขึ้นมา แล้วพระในตัวเอง คือ ธรรมกาย ก็เป็นสิ่งแปลกใหม่ที่ท่านไม่เคยได้ยิน เมื่อไปค้นในพระไตรปิฎก อ้าว มีคำนี้ด้วย เอาละสิ คราวนี้สนุกกัน ใหญ่เลย เรื่องมันเป็นอย่างนี้

**๓. วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่จัดหาเงินเข้าวัดแบบแชร์ลูกโซ่
คนไปหาเดินสายจะได้ค่าตอบแทนเป็นเปอร์เซ็นต์ ให้หัวหน้าสาย
แต่ละคนที่มีเงินเข้าวัดเยอะ**

ขอกราบเรียนพระเดชพระคุณให้ทราบเลยว่า อย่าว่าแต่วัด
ไม่ให้เงินสักสลึงเลย เขายังต้องเสียเงินมหาศาลอีกด้วย บางคนเอา
ชีวิตเป็นเดิมพันไปทำงานสร้างบารมี บางคนถึงกับเสียชีวิต บางคน

บาดเจ็บ แต่ส่วนใหญ่จะเสียชีวิต ถ้าได้เห็นวิธีการทำงานของทีมงานแต่ละคนที่กระจายกันอยู่ทั่วประเทศมีแต่จะชื่นชมอนุโมทนา

ผู้เฒ่าผู้แก่ง้อมอเตอร์ไซด์ไปบนถนนลูกรังที่เป็นหลุมเป็นบ่อ ทั้งฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว ตากแดดกันหัวแดง บางทีนั่งรถไปหล่นลงมาก็มี

บางคนไม่สบายก็ยังออกไปทำหน้าที่ เป็นมะเร็งให้ศิโม ผมร่วงหนังศีรษะไม่มีผมมาปกป้อง ระหว่างแดดที่แรงกล้ากับหนังศีรษะ ผิวหนังลอกแล้วลอกอีก เดินฝ่าเปลวแดด เหงื่อไทมากาย หน้าไม่ได้สวยเลยสักคน แต่ดวงใจใสตลอด ยิ้มแย้มแจ่มใส

บางคนข้ามน้ำข้ามทะเลไปเกาะกลางทะเลก็มี ขึ้นเขาลงห้วย ลำบากทั้งลูกพระ ลูกเณร ลูกอุบาสก อุบาสิกา แล้วก็ลูกทุก ๆ คน ที่ออกไปทำหน้าที่อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่ได้เห็นแก่ความยากลำบาก เพียงเพื่อจะไปบอกให้ผู้มีบุญที่กระจัดกระจายกันว่า มาสร้างบุญกันเถิด เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี มาทำพระนิพพานให้แจ้ง ชวนทุกคนให้มาถึงธรรม ไปบอกเขาว่าในตัวเรามีพระรัตนตรัย ให้แสงหาพระในตัว อย่าตายฟรีเลย เพียงเพื่อจะไปบอกเขาอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่แบบแชร์ลูกโซ่ และแชร์เป็นยังไง ครูไม่ใหญ่ เล่นไม่เป็น ไม่รู้จัก ได้ยินแต่เขาลงหนังสือพิมพ์ แล้วเขาก็ถวายเป็นอาหาร อย่างนี้มาให้

ปัจจัยทั้งหมดที่ได้มาก็นำมาทำงานพระศาสนา เพราะทุกอย่างมีค่าใช้จ่ายทั้งนั้น นั่งเฉย ๆ แค่ว่าหายใจเข้าออกก็เสียค่าใช้จ่ายแล้ว เพราะเราจะต้องมีชีวิตอยู่จึงหายใจได้ จะมีชีวิตอยู่ได้ ต้องมีอาหาร อาหารไม่ได้หล่นลงมาจากฟ้า มันมีค่าใช้จ่าย กว่าจะมาถึงมือ ถึงท้องได้ ต้องจ่ายกันเป็นระบบเลย

และเพราะความสงสารผู้มีบุญทั้งหลายจะมามากแดด ตากลม ตากฝน ก็สร้างอาคารแบบง่าย ๆ มีแค่หลังคา มีผนังนิดหน่อย จะได้มาปฏิบัติธรรมร่วมกัน แล้วก็มาช่วยกันทำความสะอาด

ทำไมสร้างใหญ่? ก็คนมาเยอะจึงสร้างใหญ่

จริง ๆ แล้ว ครูไม่ใหญ่อยากอยู่เฉย ๆ

อยู่เฉย ๆ ก็หาว่าพระชู้เกียจฉ่ำ

กว่าจะคิด Project ก็ยากแล้ว ออกแบบยากอีก ไปหาเงินมา

สร้างยิ่งยาก เพราะครูไม่ใหญ่ไม่ได้ออกไปหา ลูก ๆ ออกไปหาทั้งนั้น
ลำบากกันทุกคน

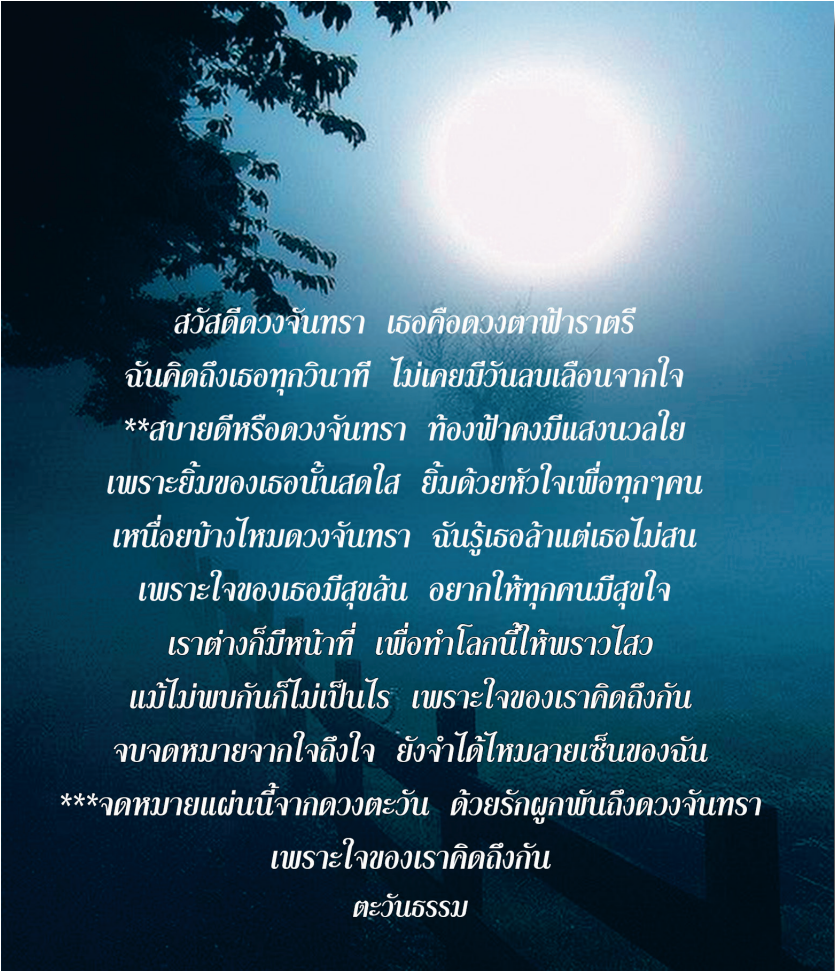
**หาเงินมาก็ยาก มาสร้างก็ยากอีก รักษาก็ยากอีกแล้ว
แต่ทั้งหมดนี้เป็นศาสนประโยชน์ เป็นสมบัติของพระศาสนาทั้งนั้น**

ถ้าเป็นโรงเรียน ก็เป็นโรงเรียนสอนวิชาชีวิต ก็คล้าย ๆ กับ
ชวนคนไปสร้างโรงเรียนที่สอนวิชาชีพอทางโลก เรื่องทำมาหากิน
แต่โรงเรียนนี้สอนเรื่องวิญญูะ สอนความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
สอนวิชาชีวิต หรือจะเปรียบเป็นโรงพยาบาลก็ได้ แต่รักษาโรคกิเลส
ทางใจ ที่เกิดจากโลภะ โทสะ โมหะ

อยากอยู่เฉย ๆ จังเลย แต่เขาว่าขี้เกียจอีก พระบวชมาแล้ว
ไม่ได้ทำอะไร พอพระจะทำหน้าที่ของพระ งานของพระก็ว่าอีก นี่มัน
เป็นอย่างนี้

ท่านถามมา ๓ ข้อ ก็เลยถือโอกาสตอบตรงนี้

ขอส่งกำลังใจถึงลูก ๆ ที่เหนื่อย ๆ กันหน่อย จดหมายจากตะวัน

สวัสดีดวงจันทร์ เธอคือดวงตาฟ้าราตรี
ฉันคิดถึงเธอทุกวินาที ไม่เคยมีวันลบเลือนจากใจ
**สบายดีหรือดวงจันทร์ ท้องฟ้าคงมีแสงนวลไย
เพราะยิ้มของเธอฉันสดใส ยิ้มด้วยหัวใจเพื่อทุกคน
เหนื่อยบ้างไหมดวงจันทร์ ฉันรู้เธออ่านแต่เธอไม่สน
เพราะใจของเธอมีสุขฉัน อยากให้ทุกคนมีความสุข
เราต่างก็มีหน้าที่ เพื่อทำโลกนี้ให้พราวไสว
แม้ไม่พบกันก็ไม่ใช่ไร เพราะใจของเราคิดถึงกัน
จบจดหมายจากใจถึงใจ ยังจำได้ไหมลายเซ็นของฉัน
***จดหมายแผ่นนี้จากดวงตะวัน ด้วยรักผูกพันถึงดวงจันทร์
เพราะใจของเราคิดถึงกัน
ตะวันธรรม

เพราะฉะนั้น ขอยืนยันตรงกันว่า นักรบพันธุ์ตะวันในสมรภูมิ
แห่งการสร้างบารมีได้รับเพียงแค่นี้ คือ ความรู้สึกจากใจของครูไม่ใหญ่
ให้กับลูก ๆ ทุกคน นอกนั้นไม่มีเลย มีแต่เขาเอามาให้ ทั้ง ๆ ที่เขา
สละชีวิต อวัยวะ ทรัพย์สิน ความสุขในครอบครัว และทุกสิ่งทุกอย่าง
เพื่อไปทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ในการที่จะไปชักชวนผู้มีบุญทั้งหลาย
ได้ทราบว่าการสร้างบารมี ให้มาร่วมบุญด้วยกัน เพราะบุญเท่านั้น
เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตในสังสารวัฏ

ที่ตายไปก็เยอะ

บาดเจ็บก็มาก

ทรัพย์สินไม่ต้องห่วงเลย...ให้เป็นอาชีพ

นี้แหละ...

“นักรบกล้าพันธุ์ตะวัน”

๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

๑๗

ท่านมาเพราะเห็นความสำคัญ ของพระพุทธศาสนา

มีบางคนคิดว่า ที่พระมาวัดพระธรรมกายเยอะ ๆ
เพราะเราไปจ้างท่านมา?

โปรดรับทราบ ว่า พระมหาเถรานุเถระ พระสังฆาธิการ
๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ ไม่ใช่มาวัดเรา เพราะอยากได้
เครื่องไทยธรรม อย่าไปคิดตื้น ๆ อย่างนั้น

ท่านบวชแล้ว ไม่ต้องการอะไรแล้ว หวังทำพระนิพพานให้แจ้งเท่านั้น แต่ท่านเห็นแก่การคณะสงฆ์ เห็นว่าในคราวนี้ถึงคราวที่ทุกวัดจะต้องรวมกัน เพื่อความเป็นปึกแผ่นแน่นแฟ้นของพระพุทธศาสนา เพราะว่าในยามนี้หรือที่ผ่านมา พระพุทธศาสนาถูกโจมตีขึ้นหน้าหนึ่งอยู่เรื่อย ๆ

ท่านมาเพื่อที่จะมาทำความคุ้นเคยกัน รู้จักกัน แล้วก็จะได้ร่วมงานกัน ช่วยกันแก้ปัญหา ปัญหาบางอย่างแก้ตามลำพังได้ แต่ปัญหาใหญ่นั้นต้องมาช่วยกันแก้ ท่านถึงได้มา อีกประการหนึ่ง ท่านเอ็นดูหลวงพ่อ สงสาร อยากจะมาให้กำลังใจ เพราะฉะนั้นท่านถึงได้ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ทั้ง ๆ ที่ท่านมีภารกิจมาก ต้องสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์และมีกิจอย่างอื่นอีกหลาย ๆ อย่างที่จะต้องทำ กิจบางอย่างท่านยอมเลื่อนออกไปเพื่อจะมาร่วมงานนี้

๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๘

ธรรมเทศนาในยุคโซเชี่ยลมีเดีย

สงครามข้าวในยุคโซเชี่ยลมีเดีย ปัจจุบันมีผู้ไม่หวังดี โจมตี
ตำว่าพระ ตำว่าวัดเยอะ ลงข่าวเป็นประเด็นทุกวัน เพื่อมุ่งหวังทำลาย
ศรัทธาของชาวพุทธให้คลอนแคลน และหวังบ่อนทำลายพระพุทธ
ศาสนาและสังคมไทย

ถึงเวลาแล้ว ที่เราจะต้องชี้แจงแสดงความจริงให้โลกรู้ และ
กระจายออกไปให้มากที่สุด เราไม่ชี้แจงไม่ได้...ขนาดขึ้นศาลยังต้องฟัง
ข้อมูลทั้งสองฝ่าย ถ้าเราไม่ชี้แจงความจริงไปให้มาก ๆ จะปล่อยให้
เขาให้ข้อมูลข้างเดียวหรือ? สิ่งที่เราช่วยกันกระจายข้อมูลที่ถูกต้อง
ชี้แจงสัมมาทิฐิให้เกิดขึ้นนี้ ไม่ผิดหลักวิชา

ที่บอกว่า..“ไม่สู้ ไม่หนี ทำดีเรื่อยไป”

คำว่า “ไม่สู้” หมายถึง ไม่สู้แบบมิจฉาทิฐิ คือ ไม่ได้ให้ไปสู้แบบ
รบราฆ่าฟัน ส่วนการชี้แจงให้ชาวโลกรับรู้สิ่งที่ถูกต้องให้มาก ๆ คือ
ปลูกสัมมาทิฐิให้เขา นี่แหละคือการ “ทำดีเรื่อยไป!”

การทำดี ต้องทำทั้งตนเองและเป็นกัลยาณมิตรให้ผู้อื่นด้วย
ให้เขาได้มีความเห็นถูก เป็นกัลยาณมิตรให้เขาเพราะ

**“โลกขาดดวงตะวันไม่ได้ฉันใด
โลกก็ขาดกัลยาณมิตรไม่ได้ฉันนั้น”**

แม้เราไม่เก่งเทคโนโลยี ก็ไม่เห็นจะมีปัญหา ที่ไหนมีที่ให้กด
เราก็กะเอานิ้วไปกด บวกไปกับความคิดที่เป็นสัมมาทิฐิและความรักใน
เพื่อนมนุษย์ที่ไม่ต้องการให้เขาไปอบาย ให้เขามีสัมมาทิฐิ แล้วทุกอย่าง
ที่เราคิดพูดทำก็ต้องประกอบไปด้วยปัญญาและความรักปรารถนาดี
ที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ก็แค่นั้นเอง

ดูตัวอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพระองค์ปฏิบัติธรรม พระองค์ก็นั่งทำใจสงบ แต่พอถึงเวลาชี้แจงแสดงธรรม พระองค์ก็ต้องทรงชี้แจงแสดงธรรมโปรดทั้งมนุษย์และเทวดา ซึ่งมีปรากฏในพุทธกิจ ๕ ประการ พระองค์ก็ยังคงทำอย่างนั้น ที่เราส่ง facebook ส่ง line ยังส่งไม่ถึงเทวดาเลยนะ แต่พระพุทธรูปทรงให้ข้อมูลชี้แจงแสดงธรรมถึงเทวดา ถึงพรหม ที่ไม่เข้าใจให้เข้าใจ และดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

**การชี้แจงสิ่งที่ถูกต้อง
และกระจายออกไปให้มาก ๆ
นี่คือการปลูกสัมมาทิฐิ**

๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

สร้างบุญให้คุ้มค่า

๑๕

เวลาสร้างบุญในโลกนี้มีจำกัด

เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด

จะต้องใช้เวลาในการสร้างบารมีให้มาก ๆ

เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย

เราต้องเสียเวลาในการนอนหลับพักผ่อนไปถึงหนึ่งในสามของชีวิต โดยไม่ได้บุญกุศลอะไรเลย ทำมาหากินอีกหนึ่งในสาม อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน รับประทานอาหาร ขับถ่าย เข้าสังคม เดินทาง ไกลอีกตั้งเยอะ เพราะฉะนั้นเวลาที่สร้างบารมีจริง ๆ เหลือนิดเดียว

อย่านึกว่า เราสร้างบุญกันมากมาย อย่าคิดอย่างนั้น ถ้าเราอายุ ๖๐ ปี ลองเอา ๓ ชั่วโมงนอนไปฟรี ๆ ๒๐ ปี ทำงานหมดไปอีก ๒๐ ปี

อีก ๒๐ ปี เหลือสำหรับบริหารชั้น ๕ อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน
รับประทานอาหาร ขับถ่าย เดินทางไกล เข้าสังคม อีกกี่ปีก็ไม่รู้
เหลือเวลาสร้างบารมีกันจริง ๆ นิดเดียว เพราะฉะนั้นใครที่ความเพียร
ไม่สม่ำเสมอ พอมีอารมณ์ทีก็นั่งที่ นั่งวัน หยุดไป ๕ วัน นั่ง ๕ วัน
หยุดไป ๑ เดือนอย่างนี้ เลิกเสียนะ เวลาเราเหลือน้อยนิดเดียวจริง ๆ

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๐

เข้าวัดสร้างบุญ

วันพระ ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ เราจะต้องเข้าวัดไปสั่งสมบุญกันดีกว่า เวลาเข้าวัดต้องเข้าให้เป็นนะ เข้าวัดให้เป็นทำอย่างไร คือต้องให้เป็นทางมาแห่งบุญ อะไรที่เป็นทางมาแห่งบุญ เราเอาหมด จะจัดเรียงรองเท้า ทำความสะอาดเสนาสนะ ถวายภัตตาหาร ฟังธรรม ปฏิบัติธรรม

เวลาฟังธรรม อย่าไปคุยแข่งกับพระ ต้องให้ความเคารพในธรรม เคารพในท่าน เพราะท่านเป็นตัวแทนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กำลังนำความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาสอนให้เรา รู้ว่า จะต้องดำเนินชีวิตอย่างไร

การเคารพในธรรม เคารพในทาน มีอานิสงส์ คือ
เราจะได้รับความเคารพยกย่องในทุกสถานที่
จะมีสามีภรรยา สามีภรณานั้นก็เกรงใจ
จะมีบุตรธิดา บุตรธิดาก็จะเคารพเชื่อฟัง
จะมีบิรवार ในบ้าน นอกบ้าน ที่ทำงาน ทุกหนทุกแห่ง จะได้รับ
การยกย่อง ให้เกียรติ ได้รับการชื่นชม ให้ความสำคัญแก่เรา

เพราะฉะนั้น เมื่อเรามาวัดแล้ว ต้องฉลาดในการสั่งสมบุญ เห็น
อะไรที่เป็นทางมาแห่งบุญ ในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ เราทำหมด และทำ
ด้วยความเคารพ ด้วยจิตใจที่เบิกบานว่า สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐสุด
เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ด้วยการเห็นความ
สำคัญตรงนี้ มีอานิสงส์ทำให้เวลาใครเห็นเรา ไม่ว่าจะเป็นคนใกล้ชิด
ในบ้าน นอกบ้าน หรือที่ไหนก็ตาม จะให้ความเคารพ ให้ความสำคัญ
กับเรา

๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๒๑

ดวงบุญ...ต้นทางแห่งความสำเร็จ

ทุกครั้งที่เราสร้างความดีไม่ว่าจะเป็นการทำทาน รักษาศีล หรือ เจริญภาวนา บุญก็จะเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นกระแสที่ใสสว่างสะอาดและบริสุทธิ์ เหมือนเพชรลูกที่เจียระไนแล้ว ยามต้องแสงสว่างจากพระอาทิตย์ยามเที่ยงวัน แต่ต่างกันที่ดวงบุญจะมีความละเอียดยิ่งกว่า

กระแสบุญ เมื่อหลั่งไหลเข้าสู่ศูนย์กลางกายก็จะรวมเป็นดวง เรียกว่า “ดวงบุญ” ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายของเราทุกคน ดวงบุญนี้แหละ เป็นต้นเหตุแห่งความสุขความสำเร็จ เมื่อเราปรารถนาสิ่งใด ก็ให้อริชฐานจิตที่กลางดวงบุญนั้น

๒๒

สิ่งที่อยู่เบื้องหลัง

ความสุขความสำเร็จในชีวิต

บุญเป็นเรื่องของความสุขและความสำเร็จในชีวิต
เป็นทุกสิ่งของชีวิตเรา...ในด้านที่ดี

ตั้งแต่มีรูปร่างครบอาการ ๓๒ แข็งแรง อายุยืน เกิดในตระกูล
ที่ดี ครอบครัวเป็นสัมมาทิฐิ มีศรัทธา ศีล ทิฐิเสมอกัน มีความ
ศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย มีอาหารอย่างดีให้เรารับประทาน
มีน้ำให้ดื่ม ให้อาบ ให้ล้างหน้า แปรงฟัน มีเสื้อผ้าให้นุ่งห่ม ไม่ต้อง
ไปนุ่งไปไม้ ได้เรียนหนังสือ เจริญเติบโตเรื่อยมากระทั่งจบการศึกษา
มีหน้าที่การงานที่ดี

มียศ มีตำแหน่ง มีฐานะดี มีคนนับหน้าถือตา มีพวกพ้องบริวาร
ญาติสนิทมิตรสหายที่ดี คอยเป็นกำลังสนับสนุนเรา คอยปกป้องผองภัย
บริวารก็เป็นมือเป็นเท้า ธุระกิจการงานเจริญรุ่งเรือง ทุกอย่างเหล่านี้
เป็นเพราะบุญทั้งนั้น บางทีเราไม่รู้ที่มา เพราะเราคุ่นเคย ตลอดใน
สังสารวัฏ เราหนีเรื่องเหล่านี้ไม่พ้น

เวลาที่จะแข่งขันกัน หรือชิงตำแหน่งสักตำแหน่ง หรือเก้าอี้
สักตัว ซึ่งมันมีจำกัด ต้องใช้บุญนะ บางคนมีเงิน มีทุกสิ่งทุกอย่าง
แต่ถ้าไม่มีบุญก็ไม่สำเร็จ บุญอยู่เบื้องหลัง

นักมวยขึ้นไปต่อย ก็ยังต้องใช้บุญ เราอาจเห็นว่าเป็นฝีมือ
นั่นเป็นส่วนหนึ่งเท่านั้น มีฝีมือดี มีความเฉลียวฉลาด มีปฏิภาณไหวพริบ
มีกำลังดี แค่นี้ยังไม่เพียงพอ ต้องมีกำลังบุญด้วย ซึ่งใช้หมดทุกจุดเลย
ไม่มีที่ไหนไม่ได้ใช้ ตั้งแต่ปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า บุญทั้งนั้น
แหละ

๒ พุทธจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๓

ทาน ศีล ภาวนา

เกิดบุญต่างกันอย่างไร?

บุญ แปลว่า เครื่องชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสอาสวะ
มีวิธีทำได้หลายวิธี แต่โดยย่อมี ๓ วิธี คือ ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา

ทาน ขจัดความโลภ

ศีล ขจัดความโกรธ

ภาวนา ขจัดความหลง หลงทิศ หลงทาง หลงผิด หลงลืม หลงใจ

การทำทาน เมื่อเราบริจาคทาน พอเราให้ความโลภที่หุ้มใจเราก็จางหายไปเรื่อย ๆ จิตที่ปราศจากความโลภ ก็จะใสขึ้น ความหิว ความอยากต่าง ๆ ก็หมดไป จิตก็บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ความบริสุทธิ์ของจิตนี้แหละ เขาเรียกว่า บุญ แต่ว่ามันสะอาดไปได้ระดับหนึ่งเท่านั้น

การรักษาศีล จิตที่ถูกความโกรธเข้าไปหุ้ม ทำให้จิตเราร้อนอยู่ตลอดเวลา พอเราเริ่มรักษาศีล ความร้อนของจิตที่เกิดจากความโกรธก็ค่อย ๆ คลายลง จิตก็ผ่องใสยิ่งขึ้น มีคุณภาพขึ้น บุญที่เกิดขึ้นจากการรักษาศีลก็บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นกว่าการให้ทาน

การเจริญภาวนา จิตที่ถูกหุ้มด้วยโมหะ อันนี้อยู่ลึก ๆ เลย โมหะทำให้จิตมืด ทำให้มองไม่ออกว่า ชีวิตเกิดมาเพื่ออะไร อะไรคือเป้าหมายชีวิต เหมือนคนเดินอยู่ในที่มืด มันว้าวุ่น สะดุ้ง หวาดเสียวหาทางออกไม่เจอ มันหลงทาง ทรมาณอยู่ตลอดเวลา

จิตที่ถูกหุ้มด้วยโมหะ จะต้องแก้ด้วยการทำภาวนา เมื่อเราทำภาวนามากเข้า ๆ โมหะหลุดไป จิตก็สว่างขึ้น ทำให้เห็นหนทางของชีวิต เป้าหมายชีวิตเป็นอย่างไร เราจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร เมื่อไปสู่เป้าหมายนั้นแล้วจะมีผลอย่างไร เห็นได้ตลอด จิตจะมีอานุภาพ

มีความรู้พิเศษเกิดขึ้น เช่น สามารถระลึกในสิ่งที่เราลืมไปแล้ว เมื่อวานนี้
เมื่อวานขึ้น เรือไปจนกระทั่งอยู่ในครรภ์มารดา ก่อนอยู่ในครรภ์มารดา
หรือถอยหลังไปหลาย ๆ ภาพหลาย ๆ ชาติได้พอถึงขั้นนี้ก็สามารถมองเห็น
ถึงการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกทั้งหลายได้ และสามารถมองเห็น
กิเลสว่าเป็นอย่างไร วิธีจัดเป็นอย่างไร จัดไปแล้วเป็นอย่างไร

เพราะฉะนั้น การเจริญภาวนาจะมีอานิสงส์มากกว่าการ
ให้ทาน การรักษาศีลอย่างนี้ เพราะทำให้จิตมีคุณภาพ สว่าง บริสุทธิ์
จิตที่สว่าง บริสุทธิ์ จะทำให้จิตนั้นมีความสุขมาก ไม่มีทุกข์เจือปนเลย
มีสุข มีสติ มีปัญญา มีพลัง กล้าคิดพูดทำแต่เรื่องดี ๆ

๒๔

บุญไม่ใช่สินค้า...

อยากได้ต้องทำเอง (๑)

บุญ...ไม่มีการซื้อ ไม่มีการขาย อยากจะได้ก็ต้องทำเอา

ไม่ใช่ธุรกิจ ไม่ใช่สินค้า

ไม่ใช่กล้วยทอด ไม่ใช่เต้าฮวย เฉาก๊วย ซีเซ็กฉ่าย เกี่ยมฉ่าย

“บุญ” ไม่ใช่สินค้า แต่เป็นเรื่องของจิตใจ

ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยสติปัญญา

มองการณ์ไกลไปในอนาคต

ทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า

ชีวิตในวัฏสงสาร ถ้าไม่ทำบุญแล้วน่าสงสาร มันลำเค็ญ

พระพุทธองค์จึงสอนให้ทำบุญเอาไว้
เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต
ทั้งในมนุษยโลก และในเทวโลก ตลอดจนในสังสารวัฏ
เราจะสมบุญด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผล นิพพาน วิชชาธรรมกาย
หรือทุกสิ่งที่ดี เพราะบุญอย่างเดียวเท่านั้น
จะเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี
เป็นพระอริยบุคคล บุญอยู่เบื้องหลังทั้งนั้น
จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระอริยเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็บุญอีกเหมือนกัน
เพราะฉะนั้น ชื้อขายบุญไม่มี
ได้ยินคำนี้แล้ว อย่าท้อใจ อย่ากลางแครงใจ
เชื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
อย่าเชื่อข้าเมา!

๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๕

บุญไม่ใช่สินค้า...

อยากได้ต้องทำเอง (๒)

การซื้อบุญไม่มี
เพราะบุญไม่ใช่สินค้า
ไม่ใช่ว่า...ใครมีเงินจะซื้อได้

มีแต่การทำบุญ สร้างบุญเท่านั้น ไม่มีซื้อขายบุญ ต้องมีศรัทธา
มีปัญญา มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องบุญอย่างแจ่มแจ้ง

ก่อนอื่นเราต้องทำความเข้าใจก่อนว่า อะไรเป็นอุปสรรคของชีวิต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบว่า ความโลภ ความโกรธ ความหลง ๓ อย่างนี้ ทำให้ชีวิตไม่สุขสมหวัง ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต

ความโลภ ทำให้จิตพร่อง มีความอยาก มีความหิวอยู่ตลอดเวลา เหมือนตุ่มก้นรั่ว ขวดก้นรั่ว แก้วก้นรั่ว

ความโกรธ ทำให้ใจเร่าร้อน ทุรนทุราย เหมือนถูกไฟเผาตลอดเวลา

ความหลง ทำให้ใจมืดบอด

กิเลสทั้ง ๓ อย่างนี้ ทำให้ใจไม่ใส เมื่อใจไม่ใส ความสุขก็ไม่เกิดขึ้น การเอา **ความโลภ ความโกรธ ความหลง** ออกไปให้หมดจากใจได้นั้นแหละ ใจจึงจะเข้าถึงความสุขความสมหวังในชีวิต เข้าถึงอานาปานัมไม่มีประมาณ และได้เข้าไปเรียนรู้ความจริงของชีวิต ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การให้เป็นต้นทางแห่งความสุข เป็นทางมาแห่งบุญ เพราะไป
ขจัดความตระหนี่ที่อยู่ໃใจให้หลุดไป ความโลภก็หมดตาม ใจก็ยิ่งใส
พอใจใส ความสุขก็เกิดขึ้น

สรุปว่า บุญซื้อไม่ได้ ไม่ใช่สินค้า แต่ต้องสร้าง และจำเป็นต้องสร้าง
ถ้าไม่สร้าง ชีวิตไม่เข้าถึงความสุข เพราะใจไม่บริสุทธิ์ด้วยความตระหนี่
เป็นต้น ดังนั้นเราต้องเอาสิ่งเหล่านี้ออกไปให้หมด ใจจะได้ใส จะได้มี
ความสุขเกิดขึ้น

๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๖

บุญไม่ใช่สินค้า...

อยากได้ต้องทำเอง (๓)

มีชาวต่างประเทศท่านหนึ่งไม่เข้าใจเรื่องการทำบุญ ถ้ามกรรยา ซึ่งเป็นคนไทยว่า เธอซื้อบุญหรือ? เพราะว่าเขาไม่เข้าใจจริง ๆ

บุญไม่มีการซื้อขาย มีแต่ทำด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ทำบุญเพื่อให้ได้บุญ เพื่อเอาชนะความตระหนี่ ความโลภในตัวเอง หรือ กิเลสอาสวะในตัวให้มันเจือจางเบาบางลงไป

การให้ทาน สามารถจัดกิเลสหายาบ ๆ ได้ ในระดับหนึ่ง

แต่กิเลสละเอียด ๆ ต้องไปรื้อด้วยศีล ด้วยภาวนา

กิเลสหายาบ ๆ ก็เปรียบเหมือนก้อนหินใหญ่ ๆ เราต้องทลายมันไปก่อน

พอถึงก่อนกรวด ก่อนทราย เราค่อยเอาเครื่องมือที่ละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ ไปขจัดปิดเป่ามัน

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่เป็นการซื้อขายบุญ แต่เป็นการทำบุญ ด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย และรู้ว่าบุญนี้เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ตั้งแต่บุญจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์จึงทำ

ถ้าคิดว่าซื้อบุญ มักจะไม่ค่อยได้บุญ เพราะยังขาดดวงปัญญาไม่เข้าใจว่า เขาทำบุญไปเพื่ออะไร ยังไม่เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต

ซื้อบุญ ซื้อสวรรค์ ซื้อไม่ได้ ไม่มีทางเด็ดขาดเลย จิตต้องผ่องใสจากความโลภ โกรธ หลง ให้ทานเพื่อจะเอาชนะจิตที่มีความตระหนี่ เอาชนะความโลภที่อยู่ในใจ ขจัดให้มันจางลงไป กระแสธารแห่งบุญจึงบังเกิดขึ้น บางคนที่ยังไม่เข้าใจต้องศึกษาตรงนี้ให้ดี

๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๒๓

เหตุแห่งความรวยความจน

คนจะรวยต้องมีบุญ บุญเก่าเราไม่รู้ว่ามีมากน้อยเพียงใด แต่บุญใหม่เราต้องสร้าง ต้องสั่งสม แล้วหมั่นนึกถึงบุญ เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จทั้งปวง

หมั่นทำใจให้ใส ๆ ดวงบุญจะได้ใส ๆ อธิษฐานให้บุญบันดาลให้มีช่องทาง ถ้าหากเรานึกถึงบุญ ใจก็จรดที่บุญ กระแสธารแห่งบุญจะหลั่งไหลมาที่ตัวเรา เมื่อบุญเต็มเปี่ยมก็จะสามารถดึงดูดทรัพย์สมบัติมาได้

บุญเป็นเหตุแห่งความสำเร็จ ความรู้ความสามารถเป็นเพียงส่วนประกอบ จังหวะที่ดี ถ้อยคำที่มีพลังให้สำเร็จได้นั้นต้องอาศัยกำลังบุญ คำพูดประโยคเดียวกัน คนมีบุญพูดกับคนไม่มีบุญพูดให้ผลต่างกัน คนมีบุญเงินมาหา แต่คนบุญน้อยต้องไปหาเงิน แล้วหาไม่ค่อยได้ คนมีบุญมีหนุตายตัวเดียว ยังมีวิธีการแสวงหาทรัพย์จนเป็นเศรษฐีได้ (จุลลกเศรษฐีชาดก)

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

๒๘

ใช้ทรัพย์ให้เป็น

ทรัพย์ที่เรามี คืออุปกรณ์สร้างบารมีในชาตินี้ ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ จะเอาไปได้ต้องเปลี่ยนทรัพย์เป็นเครดิตการ์ดภายในฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนา แปรเปลี่ยนทรัพย์หยาบเป็นทรัพย์ละเอียด เป็นดวงบุญใส ๆ ภายใน แล้วก็แปรไปเป็นทิพยสมบัติในเทวโลกต่อไป

ชีวิตในปรโลกยาวนานกว่าในเมืองมนุษย์มากมายนัก ในเมืองมนุษย์จนแค่นี้ก็สืบทอดตายแล้ว แต่ถ้าจนในปรโลกเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้านปี ยาวนานอย่างที่เรานึกไม่ถึงเลย ถึงตอนนั้นเราจะมานึกเสียดายก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะฉะนั้นรีบทำตั้งแต่ตอนนี้ ถ้ารวยในปรโลกก็รวยนาน รวยในเมืองมนุษย์ประเดี๋ยวเดียว ทำไมเราไม่มองไกลไปถึงปรโลก เพราะเราต้องไปอย่างแน่นอน

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๒๕

ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย ๆ

บุญ แปลว่า เครื่องชำระใจให้บริสุทธิ์ เมื่อใจบริสุทธิ์ ใจจะมีคุณภาพ ความใสความสว่างจะบังเกิดขึ้น นี่แหละคือ ตัวบุญ กระแสบุญอยู่ตรงกลางดวงบุญ

บุญเกิดขึ้นเมื่อเราให้ทาน รักษาศีล หรือเจริญภาวนา จะทำให้จิตมีคุณภาพขึ้น มีอานุภาพส่งกระแสบุญไปทุกทิศทุกทาง สามารถดึงดูดสมบัติทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกได้

ยามใดที่เรามีบุญ กระแสบุญจะส่งผล เราก็รวมสมบัติให้มาเป็นของเราได้ แต่ยามใดบุญน้อย กระแสบุญก็อ่อนตัวลง สมบัติแม้มีอยู่ก็สูญสลายไป ปลัดพรากไป เพราะไม่มีแรงดึงดูดเข้ามา

เพราะฉะนั้น สมบัติจะอยู่กับเราได้ ต่อเมื่อเรามีบุญ ถ้าหมดบุญ ก็เปลี่ยนมือไป บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญ แม้เรามองไม่เห็นด้วยตา สัมผัส ไม่ได้ด้วยมือ แต่ว่าสิ่งนั้นมีอยู่ จะเห็นได้ก็ต้องเข้าถึงธรรมกาย มีญาณ-ทัสสนะเกิดขึ้น เราจะเห็นกระแสน้ำแห่งบุญ ซึ่งอยู่ในกลางดวงบุญ คอยส่งกระแสออกไปทุกทิศทุกทาง

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ในระหว่างที่สร้างบารมี พระองค์ทรงสั่งสมบุญอยู่เป็นนิจ เพราะพระองค์รู้เห็นว่า บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ตั้งแต่ชีวิตในระดับของปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

๕ พุทธกิจภายใน พ.ศ. ๒๕๓๘

๓๐

เอาชนะความตระหนี่ให้ได้

กิเลสอาสวะสอนให้ตระหนี่ เขาพยายามกันสมบัติเรา ด้วยการทำให้เราเกิดความรู้สึกหวงแหนเสียตายทรัพย์ วิตกกังวลเรื่องความปลอดภัยในชีวิต หรือทำให้เราเกิดความรู้สึกว่า ถ้าเรามีน้อยกว่าเขาก็จะไม่ปลื้มใจ จะทำให้ฐานะทางสังคมเปลี่ยนแปลงไป ทำให้เราวิตกกังวลไปต่าง ๆ มากมาย

ถ้าหากเราเชื่อตามกิเลสที่คอยบังคับอยู่ในใจ เท่ากับเรายอมให้เขาเอาผังจนถาวรที่ดำมืดยาวเหยียดมาใส่ไว้ติดอยู่ในกลางกาย เหมือนไฟฟ้าที่สว่างตามเสาไฟฟ้าข้างทาง เวลาเขาดับสวิตช์ไฟทีเดียวก็จะดับเป็นร้อยเป็นพันเสา มันก็มีติดตลอดทางเลย นั่นหมายถึงว่าชีวิตเราจะอยู่ด้วยความมืดเป็นร้อยชาติพันชาติ หรือเกินไปกว่านั้น

ชีวิตที่อยู่ในความมืด อยู่ในความยากจน เป็นชีวิตที่เสี่ยง
ต่ออบายภูมิ เพราะสิ่งแวดล้อมจะอำนวยความสะดวกให้เราสร้างแต่
บาปอกุศลที่จะนำไปสู่มหานรกได้ง่าย ซึ่งมันอันตราย

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

๓๑

ความแตกต่างของผลแห่งทาน ที่ให้โดยเคารพและไม่เคารพ

พระบรมศาสดา ทรงตรัสเล่าเรื่องเวลามพราหมณ์ ว่าด้วยการให้ทานที่มีผลมาก แก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

บุคคลผู้ให้ทานที่ประณีตหรือไม่ก็ตาม หากให้โดยไม่เคารพ **ในทาน** ไม่ทำความนอบน้อมในทาน ไม่ได้ให้ด้วยมือของตน ให้ของเหลือเดนให้โดยไม่เชื่อเรื่องกรรมและผลของกรรม คือให้ไปอย่างนั้นเอง ให้ ๆ ไป ให้พันหูปันตา ทานนั้น ๆ จะส่งผลให้เขา

เมื่อไปเกิดในที่ใดก็ตาม

แม้มีทรัพย์มาก จิตของผู้นั้นย่อมไม่ยินดีที่จะทานอาหารอย่างดี
จะรับประทานแต่ของเก่า ค้างคิน

แม้มีทรัพย์มาก ย่อมไม่ยินดีที่จะใช้ผ้าเนื้อดี ชอบแต่ผ้าเนื้อหยาบ

แม้มีทรัพย์มาก ย่อมไม่ยินดีที่จะใช้พาหนะดี ๆ ชอบแต่ของเก่า ๆ

แม้มีทรัพย์มาก ย่อมไม่ยินดีที่จะนำทรัพย์นั้นมาบำรุงบำเรอด้วย
สิ่งที่ตนปรารถนา

แม้บริวารของผู้ให้ทาน คือ บุตร ภรรยา ทาส คนรับใช้ เป็นต้น
ก็ไม่เชื่อฟัง เหล่านี้เป็นผลแห่งกรรมที่ทำทานโดยไม่เคารพ ไม่ตระหนัก
เห็นคุณค่าในการทำทาน

ส่วนบุคคลผู้ให้ทานที่ประณีตหรือไม่ก็ตาม ถ้าให้ทานโดยเคารพ
ทำความนอบน้อมในทาน ให้ทานด้วยมือของตน ให้ของที่ไม่เหลือเดน
และให้ทานโดยเชื่อกรรมและผลของกรรม ทานนั้นจะส่งผลให้เขา

เมื่อไปเกิดที่ได้ก็ตาม จิตของเขาย่อมโน้มไปเพื่อรับประทาน
อาหารอย่างดี ย่อมยินดีในการใช้ผ้าเนื้อดี ย่อมยินดีในการใช้
ยานพาหนะดี ๆ จิตของเขาย่อมยินดีในการบำรุงบำเรอด้วยสิ่งที่
น่าปรารถนา แม้บริวารของผู้ให้ทาน คือ บุตร ภรรยา ทาส คนรับใช้
เป็นต้น ย่อมเชื่อฟัง ข้อนี้ก็เป็ผลแห่งกรรมที่ทำทานโดยเคารพ

๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๒

ต้องเคารพในทาน

เงินแต่ละบาทแต่ละสตางค์ที่เขานำมาทำบุญ เขาต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพราะฉะนั้นจะจับจ่ายใช้สอยสิ่งใดก็ตาม แม้จะเป็นงานพระศาสนาก็ต้องรู้จักใช้ให้ทุกบาททุกสตางค์ประหยัดสุด ประโยชน์สูง ให้เป็นบุญกุศลของท่านเจ้าภาพและตัวเราด้วย อย่าใช้จ่ายฟุ่มเฟือย นี่เป็นเรื่องที่สำคัญนะ

กว่าจะได้เงินมาแต่ละบาทแต่ละสตางค์ไม่ใช่ง่ายเลย สมัยคุณยายอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะพร่ำสอนว่า เงินทองเขาจบเหนือหัว มาทำบุญ จะจับจ่ายใช้สอยอะไรก็ต้องคิดให้รอบคอบ เราจะได้ไม่เป็นหนี้ และจะเป็นบุญทั้งของผู้ทำบุญและของเราด้วย ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้น แก่งานพระศาสนา นี่คือสิ่งที่คุณยายสอนมา ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมิ่งมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร

พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านเป็นคนประหยัด มัธยัสถ์ ท่านมักจะสอนว่า ต้องใช้เงินให้เป็น ไม่อย่างนั้นเราจะเป็นทาสของเงิน กว่าญาติโยมเขานำอาหาร นำปัจจัยมาถวาย เขาลำบาก ต้องอาบน้ำร้อนต่างน้ำ เอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพราะฉะนั้นจะจับจ่ายใช้สอยอะไรก็ต้องใช้กันให้ดี ให้มีความเคารพในทานของเขา

๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐

๓๓

ทำไมต้องทำบุญ ๗ วัน ๕๐ วัน ๑๐๐ วัน

ประเพณีชาวพุทธ เมื่อมีผู้เสียชีวิต เรามักจะคุ้นเคยกับการทำบุญให้ผู้ตาย ๗ วัน ๕๐ วัน และ ๑๐๐ วัน เคยสงสัยไหมว่า ทำไมต้องเป็นอย่างนั้น

การทำบุญ ๗ วัน คือ ช่วงที่ผู้ตายยังวนเวียนอยู่ในเมืองมนุษย์ สำหรับผู้ที่ไม่ได้ไปทานรก ก็จะได้มีโอกาส ๗ วันนั้นช่วยกันได้

การทำบุญ ๕๐ วัน คือ ช่วงที่กายละเอียดกำลังเข้าคิวรอคอยการพิพากษาจากพญายมราชในยมโลก

การทำบุญ ๑๐๐ วัน คือ ช่วงระหว่าง ๕๐ – ๑๐๐ วัน คือ ช่วงพิพากษา และส่งไปเกิดเป็นอะไรต่ออะไร เช่น ไปเกิดในยมโลก ไปเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น

เพราะฉะนั้น ช่วง ๗ วัน ๕๐ วัน ๑๐๐ วัน จะเป็นช่วงที่ ภายละเอียดรับบุญได้ นี่คือหลักการนะ ส่วนใหญ่มักจะเป็นอย่างนี้ แต่ก็ไม่ใช้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นภายใน ๗ วัน ๕๐ วัน และ ๑๐๐ วัน ก็ต้องทำบุญทุกบุญให้เต็มกำลัง แล้วอุทิศบุญไปให้กับผู้ที่เสียชีวิต

๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๓๔

อย่าหวังให้ใครอุทิศบุญไปให้

เราอย่าไปหวังให้ผู้ที่มิมีชีวิตอยู่เขาทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เลย ให้คิดว่า ถ้าเขาทำให้ นั่นเป็นผลพลอยได้ เพราะผู้ที่อยู่ในโลกมักจะ ถูกหล่อหลอมด้วยเรื่องราวที่ให้ช้องอยู่กับโลก ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง วิชชาของชีวิตไม่มี มีแต่วิชาหาเลี้ยงชีพเท่านั้น เพราะฉะนั้นเขาจะ รู้เรื่องการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้นั้น อย่าพึงหวัง

แม้เราเองก็เถอะ ก่อนที่จะมารู้เรื่องราวความจริงของชีวิต
ก่อนนี้เรายังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องในปรโลก ปู่ย่าตายายบรรพบุรุษของ
เราละโลกไปแล้ว เรายังไม่ค่อยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่านเลย
ปีหนึ่งก็อาจจะทำกันครั้งหนึ่ง โดยอ้างว่า ไม่มีเวลา จะต้องทำมาหากิน
ต้องทำมาค้าขาย ต้องเลี้ยงลูก เลี้ยงครอบครัวบ้าง อ้างกันไปอย่างนั้น
หรือบางทีก็เพราะความไม่รู้จริง ๆ

ชีวิตในปรโลก เป็นอยู่ได้ด้วยบุญ ด้วยบาป ด้วยตัวของเราเอง
อตตา หิ อตตโน นาโถ คือ เราต้องพึ่งตัวเองด้วยการสั่งสมบุญทั้ง
ทาน ศีล ภาวนาให้มาก ๆ ด้วยตัวเองตอนที่มีชีวิตอยู่

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๓๕

“บุญ” ส่งถึงกันได้

เมื่อเราทำบุญ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้หมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว
หมู่ญาติเขาก็จะอนุโมทนาสาธุการ เมื่ออนุโมทนาสาธุการแล้ว

จากทุกข์มาก ก็ทุกข์น้อย

ทุกข์น้อย ก็พ้นทุกข์

สุขน้อย ก็สุขมาก

สุขมากแล้ว ก็มากเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ

ญาติที่ละโลกไปแล้วเมื่อพ้นทุกข์และมีสุขด้วยบุญที่เราอุทิศไปให้
เขาจะอนุโมทนาขอบคุณด้วยความซาบซึ้งที่พ้นจากทุกข์

พวกที่พ้นจากอบาย ก็จะได้ใจมากเป็นพิเศษ จะถึงโลดใจตื่นเต้น
อย่างออกนอกหน้า

ที่เขาอยู่ในสุคติภพ ก็จะมีอาการปลื้มใจ อย่างสงบเสงี่ยม
แต่สง่างาม อาการก็จะแตกต่างกันไป

ส่วนผู้ที่ยังต้องเสวยวิบากเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่ ก็ต้องรอคอย
จังหวะ แต่ก็ได้ลดหย่อนกระแสวิบากกรรมวิบัติปักษีดีสิทธิ์ จาก
ที่จะต้องใช้อำนาจมากชาติ ก็ลดหย่อนกันลงมา เพราะฉะนั้นบุญจึง
เป็นทุกสิ่งในโลก

ผู้รับที่อยู่ในปรโลก
มีความปรารถนาบุญอย่างยิ่ง
เพราะบุญเป็นทุกสิ่งในปรโลก

เนื่องจากชีวิตในปรโลก ไม่มีการทำกิจแบบมนุษย์ ไม่ต้องทำมา
หากิน ไม่มีการค้าขาย ไม่มีการทำไร่ ทำนา ทำสวน เป็นอยู่ได้ด้วยบุญ
และบาปที่กระทำไว้ตอนเป็นมนุษย์ เมื่อผู้มีชีวิตอยู่อุทิศส่วนกุศลไปให้
มันก็ตรงกับที่ผู้รับปรารถนา และก็ใช้ได้จริงด้วย

และเนื่องจากเขาได้ไปเห็นผลแห่งการกระทำแล้ว เขาจะตั้งจิต
อธิษฐานให้เราสั่งสมแต่กุศลธรรมตลอดชีวิต ให้เราเป็นผู้ไม่ประมาทใน
การสั่งสมบุญ ไม่ให้มีความตระหนี่ ให้ทำทาน ไม่หวงแหนทรัพย์ที่ได้
มา แล้วอำนวยการให้เราเจริญรุ่งเรืองในการประกอบสัมมาอาชีพะ
ให้อยู่เย็นเป็นสุข ต่างก็มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกันอย่างนี้

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๓๖

อานิสงส์การสวดมนต์ บูชาพระรัตนตรัย

พระรัตนตรัยมีคุณไม่มีประมาณ
เข้าถึงได้จะมีความสุขทั้งในปัจจุบัน
ละโลกแล้วก็นำไปสู่สุคติโลกสวรรค์

ด้วยอานุภาพของการสวดสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยที่มีคุณ
ไม่มีประมาณ จะช่วยขจัดทุกข์โศกโรคภัย สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ที่มาเกิด
กับเราและมวลมนุษยชาติทั้งหลายให้มลายหายสูญไป

ในการสวดสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยนั้น เราต้องฝึกท่องบทสวดให้จำได้จนคล่องปากขึ้นใจ ขณะสวดให้นั่งพับเพียบ พนมมือ หลังตาเอาใจจดไปที่ศูนย์กลางกาย นึกถึงองค์พระหรือดวงธรรมใส ๆ โตใหญ่ขนาดไหนก็ได้ แล้วแต่ใจเราชอบ หากยังนึกไม่เห็น ไม่เป็นไร ให้ทำความรู้สึกว่ามีองค์พระหรือดวงธรรมใส ๆ อยู่ในกลางท้องของเรา แล้วทำความรู้สึกประหนึ่งว่า เรากำลังเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระพุทธรูป

เสียงที่เปล่งออกมา ไม่ใช่ว่าดังออกมาจากปาก หรือว่าแค่คอของเราเท่านั้น แต่ให้เป็นเสียงแก้วที่กลั่นออกมาแล้วจากแหล่งแห่งความบริสุทธิ์ภายในลึก ๆ จากองค์พระใส ๆ จากดวงธรรมใส ๆ ผ่านศูนย์กลางกาย

หรือจำง่าย ๆ ว่า เสียงสวดมนต์นั้นได้เปล่งออกมาจากกลางท้อง แล้วค่อยออกมาที่ปากของเรา เสียงที่เปล่งออกมาให้เป็นเสียงที่ดีดังพอดี ๆ ไม่ดังในระดับเสียงตะโกน หรือไม่ค่อยเหมือนเสียงกระซิบ แต่ให้ดังในระดับที่เราได้ยินด้วยหูของเราเอง และคนข้าง ๆ ได้ยิน

เสียงที่สวดออกมาดี จะมีอานุภาพไปไกล ที่กายละเอียด
ทั้งหลาย หรือใครที่ได้ยินได้ฟังก็จะชุ่มชื่น จิตใจเบิกบาน สว่างไสว
และไม่ใช่ว่าสวดเฉพาะพวกเรา แม้กายละเอียดที่มีความละเอียดใน
พระรัตนตรัยก็จะร่วมสวดไปพร้อม ๆ กันด้วย

ทุกครั้งที่เราสวดมนต์ ใจจะถูกกลั่นให้สะอาด บริสุทธิ์ บุญก็
เกิดขึ้นกับตัวเรา ใจก็เป็นมงคล ปากเราก็คือเป็นมงคล หูเราก็คือเป็นมงคล
ทั้งเนื้อทั้งตัวเราเป็นสิริมงคลทั้งหมด วิบากกรรมที่ติดมาข้ามภพ
ข้ามชาติ เพราะอกุศลเข้าถึงจิต ทำให้เราพลาดพลั้งคิดผิด พุติผิด
ทำผิด ก็จะถูกกลั่นแก้ไปด้วย หนักก็จะเป็นเบา เบาก็จะหาย จิตใจ
ที่ชุ่มมัวก็จะใสสว่าง

ไม่เพียงเท่านั้น เสียงที่กระจายออกไปจากใจใส ๆ ที่เกิดจาก
ความละเอียดในพระรัตนตรัยจะเชื่อมเป็นพลังใจซึ่งกันและกัน
กระจายขยายเชื่อมกับบรรยากาศรอบตัว แล้วแผ่ขยายไปทุกทิศ
ทุกทาง ไปถึงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว จักรวาลน้อยใหญ่ต่าง ๆ
อันไม่มีประมาณ จะเป็นกระแสคลื่นแห่งความบริสุทธิ์ที่ขยายไป
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ที่จะช่วยขจัดสิ่งที่เป็นมลทินที่อยู่ในบรรยากาศ

ทุกข์ โศก โรคภัย สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ก็จะมีลายหายสูญไป ความขัดแย้ง ความไม่เข้าใจ ความคิดเบียดเบียนกันก็จะค่อย ๆ ละลายจางหายไปเรื่อย ๆ สิ่งที่เป็นมลทินต่าง ๆ จะค่อย ๆ ถูกกลั่นแกล้งไป

การสวดมนต์ใช้เวลาไม่นาน แต่อานิสงส์นั้นมีมากมาย จะทำให้ใจเราผ่องใส เมื่อจิตผ่องใสไม่เศร้าหมองสุดติเป็นที่ไป

เราจะนำเงินทอง อัญมณี รัตนะอันมีค่า หรือนำเงินไปซื้อทอง เทาภูเขาเพื่อไปต่อรองกับพญายมราช ให้บุคคลผู้มีใจเศร้าหมองไม่ต้องไปอบายนั่นไม่ได้ แต่จิตใจอันผ่องใสเราได้มาด้วยอานุภาพแห่งการสวดสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยอันมีคุณไม่มีประมาณ เมื่อใจเราผูกพันกับพระรัตนตรัย จิตใจผ่องใส สุดติก็เป็นทีไป

เพราะฉะนั้น ต้องหมั่นสวดสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัย ด้วยจิตอันเลื่อมใสกันทุก ๆ วัน และเวลาสวดให้สวดด้วยใจที่ชุ่มชื้น เบิกบานให้ความเคารพเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง สวดมนต์อย่างถูกหลักวิชชาอย่างนี้ จึงจะเรียกว่า **สวดมนต์เห็นธรรม** ที่มีอานิสงส์ไม่มีประมาณ

๓๗

ที่สุดแห่งสมบัติ ๓

มหาทานบารมีที่เรานำปัจจัย ๔
มาฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนา
จะไปเป็นสมบัติใหญ่
ที่จะติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ
ทำให้เราสร้างบารมีได้สะดวกสบายง่ายดายกว่าชาตินี้
เมื่อลงมาเกิดก็เป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมีของเรายิ่ง ๆ ขึ้นไป

ถ้ามีबारมีมากเราจะได้ที่สุดแห่งสมบัติ
ที่สุดแห่งรูปสมบัติ คือ กายมหาบุรุษ
ที่สุดแห่งทรัพย์สมบัติ คือ สมบัติจักรพรรดิ
ที่สุดแห่งคุณสมบัติ คือ วิชา หมายถึง
วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘
ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ จรรณะ ๑๕ วิชาธรรมกาย

ที่สุดจะไปรวมประชุมกันอยู่ตรงนั้น
แต่ถ้าหากबारมียังอ่อน ๆ อยู่
ก็ได้ลดหย่อนกันลงมา

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ปฏิบัติธรรม ฝึกใจ

๓๘

คุณค่าแห่งวิชาธรรมกาย

วิชาธรรมกายเป็นเรื่องลึกซึ้ง

ถ้าเข้าถึงธรรมกายแล้ว

อย่างน้อยก็ไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพานได้

จับมือถือแขนสัตว์นรกได้ จับมือถือแขนเทวดาได้

ไปนิพพาน ภาพ ๓ โลกกันตร์ ไปได้ตลอด

บรรพบุรุษ บิดามารดา ญาติพี่น้องละโลกแล้วไปอยู่ที่ไหน

เข้าถึงวิชาธรรมกายไปพบหาได้

ถ้ามีทุกข์ก็ไปช่วยได้

มีสุขแล้วก็เอาบุญไปเพิ่มเติมความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไปได้

นี่วิชาธรรมกายลึกซึ้งอย่างนี้ทีเดียว

๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑

๓๕

ธรรมกายไม่ใช่ลัทธิใหม่

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จนทสโร) พระผู้ปราบมาร ท่านมีพระคุณต่อเราและชาวโลกมหาศาล แต่เราคงเข้าใจได้เพียงย่อ ๆ สั้น ๆ จะอธิบายให้ลึกซึ้งในสิ่งที่ท่านเป็นนั้นมันยากต่อการเข้าใจ เหมือนเอาสายบัวไปวัดความลึกของมหาสมุทร แล้วยกขึ้นมาว่า ลึกเท่าสายบัวแค่นี้ หากควรไม่ แต่เมื่อเราพอที่จะเข้าใจอย่างนี้ มันก็ต้องอธิบายเท่าที่เรารู้พอจะเข้าใจ

เอาแค่ว่า ท่านค้นพบธรรมกายขึ้นมา ซึ่งจริง ๆ คำนี้มีอยู่ใน พระไตรปิฎกในทุกนิกายด้วย ก็ยังถูกกล่าวหาว่า เป็นนิกายใหม่ แล้วผู้ที่กล่าวหาที่สร้างข่าว ใส่ไข่ จะด้วยวัตถุประสงค์อะไรก็แล้วแต่ ล้วนไม่เคยปฏิบัติเลย ถ้าปฏิบัติแล้วก็คงไม่พูดอย่างนี้ แสดงว่าแหล่งที่มาของความคิดนี้ไม่บริสุทธิ์ เพราะตอนเขียนข่าวก็ดี หรือคุยเรื่อง ข่าวก็ดีตอนนั้นกำลังมีนเมา นอกจากเมาเพราะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วยังเมาวัย เมาชีวิต เมลาภยศสรรเสริญด้วย

มีความเมาอยู่ในตัว จึงไม่รู้เรื่องราว สิ่งที่เขาเอามาพูดนั้นเพื่อประโยชน์ของตนเอง ซึ่งถ้าใครได้ยินได้ฟังแล้ว ผู้มีบุญจะมีปิติภาคภูมิใจ ดีใจว่า เป็นบุญของเราที่ได้มาเกิดในยุคนี้ ที่วิชาธรรมกาย หวนคืนกลับมาอีกครั้ง เป็นพยานตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง และเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมได้อย่างดี อย่างน้อยก็รู้ว่าพระธรรมกาย คือ ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง คือ เนื้อหนัง หรือตัวจริงของพระรัตนตรัยที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก รวมทั้งตัวเราด้วย และเราสามารถเข้าถึงได้ ถ้าเรายังเป็นปกติดี มีความเพียร และทำถูกหลักวิชา

เพราะฉะนั้น เราควรจะนึกว่า เป็นบุญลาภของเราที่มาเกิดในยุคนี้ แทนที่จะไปกุข่าว สร้างข่าว แล้วปล่อยข่าวว่า ธรรมกาย คือนิกายใหม่ ลัทธิใหม่

ที่ว่าเป็นนิกายใหม่ เพราะในเมืองไทยมี**หานิกาย** และ**ธรรมยุติกนิกาย** พอมีคำว่า “กาย” อยู่ข้างหลังธรรมะ ก็เลยเป็นนิกายใหม่

เพราะฉะนั้น ธรรมกายไม่ใช่नิกายใหม่ แล้วก็ไม่มีนิกายอันใด เพราะเป็นเรื่องกายภายในของทุกคนในโลก ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์มีอยู่ที่ไหน ที่ตรงนั้นมีธรรมกาย เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของทุก ๆ คน สิ่งอื่นไม่ใช่ แล้วจะรู้ได้อย่างไร รู้ได้เมื่อเข้าถึง แล้วจะเข้าถึงได้อย่างไร เข้าถึงเมื่อปฏิบัติอย่างถูกหลักวิชา แล้วท่านอยู่ตรงไหน อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการทำใจหยุดใจนิ่ง แล้วทำอย่างไร ถึงจะหยุดนิ่ง ก็เลิกอยาก ลาหยอก ทำใจหยุดนิ่งอย่างสบาย ๆ เดียว ก็เข้าถึงได้

นี่คือ Know-how บอกให้ฟรี ๆ เพราะฉะนั้นไม่ใช่नิกายใหม่ ไม่ใช่ลัทธิใหม่ แต่เป็นสิ่งที่มียู่ในตัวมนุษย์ทุกคนในโลก แล้วอย่าเพิ่งไปสรุปว่า พิสูจน์ไม่ได้ เมื่อเรายังไม่ได้พิสูจน์ ถ้าได้พิสูจน์ก็พิสูจน์ได้

เราต้องเป็นคนมีเหตุผล ให้รู้จักเหตุ รู้จักผล จะต้องพิสูจน์ด้วยการ
ทำหยุดทำนั้งง่าย ๆ สบาย ๆ แค่นี้แหละเบา ๆ แค่นั้น และหลังจากนั้น
ไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพูด ไม่ต้องทำอะไรเลย ไม่ต้อง
ขีดต้องเขียน นั้งเฉย ๆ เหมือนนั้งพักผ่อน อย่างมีความสุขเบิกบาน

เพราะฉะนั้น ธรรมกายไม่ได้เป็นนิกายใหม่ ไม่ได้เป็นนิกายเก่า
แล้วก็ไม่ได้เป็นนิกายอะไรทั้งสิ้น แต่เป็นพระธรรมกาย ที่มีคำว่า พระ
มาจากคำว่า วร (วะ - ระ) แปลว่า ประเสริฐ สูงส่ง เป็นที่พึ่งที่ระลึก
แก่เราได้ ก็เลยเทิดทูนยกย่องว่า เป็นผู้ประเสริฐ ชื่อว่า **พระธรรมกาย**
ก็แค่นี้เอง

ดังนั้น ให้ดีใจว่า เรามีบุญมากที่ได้มาอยู่ในยุคที่วิชาธรรมกาย
หวนคืนกลับมาอีกครั้งหนึ่งแล้ว แต่ว่าเมื่อมีบุญมาก ก็ต้องใช้บุญให้เป็น
ด้วย คือมานั่งสมาธิ หลับตาสบาย ๆ มองเข้าไปสู่ภายใน ไม่ต้องคิด
ไม่ต้องพูด ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น จะเริ่มต้นจากอะไรก็ได้ จะเป็นดวงจันทร์
ดวงดาว ไม้กางเขน หรือเฉย ๆ นั้ง ๆ เดียวก็เข้าไปถึงตรงนั้นได้

ตัวอย่าง สามเณรรูปหนึ่ง เริ่มต้นที่ไข่เค็ม เพราะไปบิณฑบาตได้
ไข่เค็มเยอะ วันจันทร์ก็ไข่เค็ม วันอังคารบิณฑบาตโยมคนเดิม ไข่เค็ม

อีก อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เสาร์ ถึงวันอาทิตย์ ไช้เค็มอีก ก็คั่นกับไช้
พอหลับตาก็เห็นแต่ไช้เค็ม เปลือกมันขาว มองไปมองมา วิต ตกหลุม
อากาศ แล้วองค์พระก็ผุดผ่านขึ้นมา นี่เริ่มต้นจากไช้เค็ม

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่ניกายใหม่ แต่เป็นพระธรรมกายภายใน
เป็นที่พึ่งที่ระลึกของทุกคน ไม่เชื่อก็ต้องพิสูจน์ เอहिปสฺสโก มาลองดู
มาพิสูจน์เถิด ถ้าเราเป็นคนมีเหตุผล ก็พึงหลับตา เลิกคิด เลิกพูด
เลิกทำอะไรทั้งสิ้น ทำเฉย ๆ หยุดกับนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น เดียวสิ่งดี ๆ
จะผุดผ่านมาในกลางกายให้เราดู

๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๔๐

งานของผู้รู้... ที่ดูเหมือนไม่ได้ทำอะไร

การปฏิบัติธรรม...

เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน

คืองานที่แท้จริงของเรา

และชาวโลกทั้งหลาย

ดูท่านั่งของเราเหมือนคนไม่ได้ทำงานอะไรเลย แต่จริง ๆ แล้วกำลังทำงานที่แท้จริง งานที่ยิ่งใหญ่ คืองานขจัดกิเลสอาสวะ ขจัดศัตรูที่แท้จริงที่อยู่ภายใน เป็นสงครามภายในที่รบกับศัตรูที่แท้จริง เป็นสงครามภายในเพื่อสันติภาพภายนอก

ทุกขั้นตอนของสงครามภายใน ไม่มีการพลัดพราก ไม่มีเลือด
ไม่มีน้ำตา ไม่มีความโศกเศร้าเสียใจ คับแค้นใจรำพึงรำพัน มีแต่
ความสุข สดชื่น เบิกบาน ความรู้แจ้งเห็นจริง กำลังใจในการสร้าง
ความดี ความรักปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย
จะเกิดขึ้น

ดูเหมือนไม่ได้ทำอะไร คล้ายคนเกียจคร้าน แต่ชาวโลกเขา
เคลื่อนไหว เขาคิด เขาพูด เขาทำ เขายืน เขาเดิน เขาวิ่ง ติดต่อกัน
คนนี้ ดูภายนอกเหมือนเขายิ้มนะ ดูเขาทำอะไรตั้งเยอะแยะ แต่สรุป
สุดท้ายไม่ได้อะไร ตายไปจะเอาตัวรอดจากอบายภูมิได้หรือเปล่า
ก็ยังไม่รู้ สุขที่แท้จริงก็ไม่เคยเจอ ความจริงของชีวิตก็ไม่รู้จัก

งานของผู้รู้อย่างหนึ่ง งานของผู้ไม่รู้อีกอย่างหนึ่ง งานของผู้รู้
มีความสุข ความสำเร็จ ความพ้นจากทุกข์เป็นผล แต่งานของผู้ไม่รู้
อาจจะได้ทรัพย์มาบ้าง แต่ได้มาเดี๋ยวก็ใช้ไป มีขึ้น มีลง มีได้ มีเสีย
มีแรงกดดัน มีปัญหา มีหายนะ มีมรณะ มีวัฏณะบ้าง สลั่วนเวียน
กันไป

ลูกทุกคนต้องหมั่นฝึกฝนอบรมใจ จะต้องหยุดใจให้ได้ หยุดไม่ได้
อันตราย หยุดไม่ได้เราจะเข้าไปไม่ถึงพระรัตนตรัย แล้วเราจะไม่ได้
ลิ้มรสความสุขที่แท้จริงเลย แม้เราจะเพรียกหา แสวงหา หรือโหยหา
แค่ไหนก็ตาม ไม่มีวันรู้จัก เพราะว่าสุขที่แท้จริงที่ผู้รู้ทั้งหลายได้
ไปสัมผัสมา ยืนยันเหมือนกันหมดว่า ต้องหยุดกับนิ่งอย่างเดียว

๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๔๑

คำภาวนา “สัมมาอะระหัง”

สัมมา ย่อมาจาก **มรรคมืองค์ ๘** ตั้งแต่ สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ คือ มีความเห็นถูก คิดถูก พุดถูก ทำถูก ประกอบสัมมาอาชีวะถูก ทำความเพียรถูก ตั้งสติถูก สมาธิถูก

อะระหัง แปลว่า ห่างไกลจากกิเลส หมายถึง เมื่อเราปฏิบัติตามมรรคมืองค์ ๘ ซึ่งเป็นเส้นทางไปสู่ความเป็นพระอรียเจ้า มีข้อวัตรปฏิบัติเรียงไปตามลำดับ ๘ ข้อ ตั้งแต่ เห็นถูก คิดถูก พุดถูก ทำถูก ประกอบสัมมาอาชีวะถูก ทำความเพียรถูก ตั้งสติถูก คือเอาใจเชื่อมโยงกับกระแสแห่งความบริสุทธิ์ภายในถูก กระทั่งเกิดสัมมาสมาธิ

เพราะฉะนั้น สัมมาอะระหัง คือ คิดพูดทำทุกสิ่งให้ถูกต้องตามมรรคมืองค์ ๘ แล้วเราจะห่างไกลจากกิเลส ห่างไกลจากความทุกข์ทรมานของชีวิต จะบริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้

เหมือนปลาหลุดจากข้องที่ขัง ไม่ต้องกลับมาสู่ขื่อนั้นอีก เหมือนลูกไก่หลุดพ้นจากกระเปาะไข่ออกมาเป็นตัวของตัวเองอย่างสมบูรณ์ เราก็จะหลุดพ้นจากภพ ๓ ไปสู่ความอิสระ เป็นอยู่ได้ด้วยตัวของตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพิงพึ่งพาสิ่งใด บริสุทธิ์ บริบูรณ์ มีความสุขตลอดเวลา เป็นบรมสุข สุขอย่างยิ่ง เหมือนดวงอาทิตย์ที่มีแสงสว่างด้วยตัวของตัวเอง มีพลังอยู่ในตัวเอง

๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑

๔๒

อย่าประมาทว่ามีเวลาในโลกนี้ อีกยาวนาน

ถ้าอยากเข้าถึงธรรมกันจริง ๆ
ต้องใช้ทุกอนูวินาทีให้เป็นประโยชน์
โดยการระคับระคองใจของเรา
ให้อยู่ภายในให้ได้

เรามีเวลาอีกเล็กน้อยเท่านั้นในโลก อย่างนี้กว่ามันยาว เพราะเรา
มาเกิดในยุคอายุมนุษย์เฉลี่ยแค่ ๗๕ ปี ไม่ใช่มนุษย์ในยุค ๒๐,๐๐๐ ปี
ถ้าหากอายุ ๒๐,๐๐๐ ปี เรายังพอมีเวลา relax ไปเที่ยวเตร่อะไร
ต่าง ๆ ได้ ยิ่งเวลาที่เหลืออยู่ต่อจากนี้ไปยิ่งเร็วขึ้นไปเรื่อย ๆ

นี่ขนาดหลวงพ่อก็ไม่ได้ขี่เกิยจเลยนะ ไม่ได้อุ้ด้วย แล้วก็ไม่ได้
ไปเที่ยวไหน สร้างบุญยังเพิ่งได้นิดเดียว สมัยก่อนคุณยายท่านพูด
ก็ไม่ค่อยจะเข้าใจเท่าไร เพราะตอนนั้นเรายังมาไม่ถึงตรงนี้ ตอนที่
สร้างวัดท่านก็อายุ ๖๑ ปี พอมาถึงตอนนี้ โอ้ เข้าใจอะไรตั้งเยอะแยะ
แล้วเวลาต่อจากนี้ไปมันเร็วนะ

๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๔๓

ความรักการปฏิบัติธรรม

คือแก่นวัตนธรรมองค์กร

วัตนธรรมขององค์กรเรา ต้องเริ่มต้นที่การรักการปฏิบัติธรรม หลวงพ่อเริ่มต้นด้วยการปฏิบัติธรรม เมื่อนั่งสมาธิจนใจละเอียดแล้ว คุณยายก็บอกเรื่องเป้าหมายชีวิต เมื่อรู้เป้าหมายชีวิตก็จะรักการฝึกตัว เรื่องความเคารพ เรื่องการทำงานเป็นทีม คุณธรรมอื่นๆ ก็จะตามมาเอง

สมัยนั้นหลวงพ่อสอนใจการปฏิบัติธรรม จึงแสวงหาครูบาอาจารย์ กระทั่งมาเจอคุณยายอาจารย์ ก็ปฏิบัติธรรมมาตลอด ต้องนั่งธัมม์ ๓ ต่อ กว่าจะถึงวัดปากน้ำ ไปวัดบ่อยจนคนนี่กว่าหลวงพ่จะเป็นเด็กวัด

ตลอด ๔ ปีที่มหาวิทยาลัย หลวงพ่อไม่ค่อยได้เรียน แต่เพื่อนชวน
ร่วมกิจกรรมอะไรก็ไปร่วมกับเขาเพราะเราต้องมีสังคม บางครั้งเพื่อน
ก็แนะนำผู้หญิงให้รู้จัก เราก็คุยกับเขา แต่แค่หันหลังก็ลืมแล้ว มันไม่
ติดอยู่ในใจ คุณยายบอกว่า ผู้หญิงไม่มีอะไร เดียวก็แก่ ลองคิดดูว่า
ตอนนั้นหลวงพ่อยังหนุ่มอยู่ ทำไมไม่สนใจเรื่องผู้หญิง ก็เพราะปฏิบัติ
ธรรมมีความสุขในสมาธิ และรู้เป้าหมายของชีวิต

ตอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย เพื่อนเคยถามหลวงพ่อกว่า เคยโกรธบ้างไหม
เพราะเขาไม่เคยเห็นหลวงพ่อโกรธ เขาทดสอบโดยการเอาน้ำปาลามา
รดมือ บางทีเขาขับรถอยู่ข้างหน้า หลวงพ่อบ่นจักรยานอยู่ข้างหลัง
เขาแกล้งเบรกให้หลวงพ่อชนรถเขา หลวงพ่อก็ไม่โกรธ เพราะเวลา
ใจมีความสุขอยู่กับสมาธิก็จะมีอารมณ์พวกันนั้น แต่ไม่ได้หมายความว่า
หมดกิเลสนะ เมื่อปฏิบัติธรรมแล้ว เรื่องใหญ่ก็จะเป็นเรื่องเล็ก
เรื่องเล็กก็จะเป็นเรื่องนิดเดียว หรือไม่มีเรื่องเลย

หลวงพ่อตัดตี่ไว้ก็เหมือนกัน ท่านรักการปฏิบัติธรรม ท่าน
เริ่มปฏิบัติธรรมตั้งแต่อายุ ๑๖ ปี เมื่อมาเจอหลวงพ่อบุญครั้งแรกในงาน
วันลอยกระทง หลวงพ่อเล่นปาหี่จนคนวงสุนทราภรณ์ยังต้องมาดู

หลวงพ่อดัตตชีโวก็มาด้วย ท่านชวนหลวงพ่อดี้มเหล่า เพื่อน ๆ ก็พยายามออกตัวให้ว่า ไม่สบายบ้าง ปวดท้องบ้าง แต่หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อดื้อศีล ๕

รุ่นแรกที่สร้างวัดมา ก็เน้นเรื่องการปฏิบัติธรรม ทุกคนรักการปฏิบัติธรรม เมื่อรู้เป้าหมายแล้วก็ลุยกันไปเลย คิดถึงแต่ว่าทำอย่างไรงานจะสำเร็จ ไม่ได้คิดถึงอุปสรรคเลย คุณยายก็สอนให้ทำงานด้วยกัน ทะเลาะกันได้แต่ห้ามโกรธกัน

ถ้าไม่ปฏิบัติธรรมใจจะหยาบ เรื่องอื่นจะแทรกได้ง่าย จะเบื่อกะเซ็ง มีการกระทบกระทั่ง ไม่อย่างนั้นก็เรื่องซู้สาว หรือกลับบ้านบ่อย พอกลับบ้านก็ได้ยินปัญหาทางบ้านก็ลั้งเล อยากจะออกไปช่วยทางบ้าน มันก็มาอย่างนี้ ถ้าไม่รักการปฏิบัติธรรม

ใจของหลวงพ่อก็มีแต่การปฏิบัติธรรม
สร้างวัดก็เพื่อให้คนมาปฏิบัติธรรม
ทำ DMC ก็เพื่อให้คนทั้งโลกได้มาปฏิบัติธรรม

๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๙

๔๔

การค้นพบที่ยิ่งใหญ่

ใครเป็นผู้ค้นพบว่า การวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย
จะนำความสุขมาสู่มนุษยชาติ ทำไมศูนย์กลางกาย
จึงมีความสำคัญขนาดนั้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงค้นพบทางสายกลางด้วย
พระองค์เอง และสืบทอดกันต่อมา แต่มาเลือนหายในภายหลัง จนกระทั่ง
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ท่านได้สละชีวิต
ปฏิบัติธรรม แล้วก็ค้นพบวิธีที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บรรจุธรรม ที่
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี้กลับคืนมาใหม่ แล้วนำมาสอนตัวท่านและ
สอนผู้อื่นจนกระทั่งถ่ายทอดมาถึงพวกเราในปัจจุบัน

ศูนย์กลางกายมีความสำคัญมาก เพราะเป็นศูนย์กลาง ยกตัวอย่าง
การบริหารการงานทุกอย่าง ล้วนมีศูนย์กลางที่คอยจัดการระบบ
ระเบียบต่าง ๆ ทั้งสิ้น หรือเราวางของบนโต๊ะ วางของหมิ่น ๆ มันก็ไม่
มันคง ถ้าวางกลางโต๊ะ ก็มันคง ทุกอย่างล้วนสำคัญที่ตรงกลางทั้งนั้น

ดังนั้น หากเราอยากจะได้ว่าสำคัญขนาดนั้นจริงหรือ เราลอง
หยุดนิ่งเข้าไปตรงนั้น ประสบการณ์ภายในจะทำให้เข้าใจดีกว่า
ครูไม่ใหญ่ตอบ ณ ตอนนี้อย่างไรตอบตอนนี้อย่างไรเป็นแนวทางให้พอเข้าใจ

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๔๕

รักตัวเองต้องรักษาใจให้ใส่วัน

ทำอย่างไรเราจะรักษาใจให้ใสได้ตลอดทั้งวัน
แม้กระทั่งเวลาที่เรโดนกระทบหรือยั่วเย้าให้เกิดอารมณ์

ถ้าเรารักตัวเอง อยากให้ตัวเรามีความสุขก็ต้องรักษาใจให้ใส ๆ เอาไว้ สิ่งสำคัญคือ ต้องฝึกสมาธิบ่อย ๆ ฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ภายในตัวให้ได้ตลอดเวลา ฝึกให้ชำนาญ ทั้งวันทั้งคืน ทั้งหลับทั้งตื่น นั่งนอน ยืนเดิน ฝึกบ่อย ๆ จนกระทั่งหลับตาลืมตา นั่งนอนยืนเดินให้เห็นดวงใส ๆ อยู่กลางกายตลอดเวลา ใจจะได้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้น ไม่ส่งออกไปข้างนอก เพราะฉะนั้นสิ่งใดมากระทบมันก็ไม่กระเทือน หรือใครมายั่วเย้าให้เกิดอารมณ์ก็จะรู้สึกเฉย ๆ

การปฏิบัติธรรมนอกจากทำให้เราใจใส ไม่มักโกรธแล้ว ยังเป็นการสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ที่เขามายั่วเย้าเรา ให้เขาอยากจะใจใสตามเราไปด้วย ถ้าใจเราใสอยู่ แล้วเขามาทำลายเรา ด้วยการมายั่วให้เราโกรธ แล้วเราไปร้อนตามเขา ถ้าเป็นอย่างนี้เราจะไปสร้างแรงบันดาลใจ จะไปช่วยให้เขาใจใส ๆ และมีความสุขอย่างเราได้อย่างไร เราจะเห็นได้ว่า ทำที่เราก็ดีกที่เพื่อน ได้ที่คนรอบข้าง ซึ่งตรงนี้ต้องฝึก

ดังนั้น เมื่อปฏิบัติธรรมเข้าถึงดวงใส ๆ แล้ว หรือเข้าถึงแสงสว่าง ภายในแล้ว ต้องหมั่นรักษาเอาไว้ให้ชัดใสสว่างอยู่ตลอดเวลา

ฝึกใหม่ ๆ ก็อาจจะหลุดออกไปบ้าง แต่เราฝึกบ่อย ๆ สมมติว่า ยังไม่มั่นคง เราก็ต้องตั้งหลัก ตั้งสติอดกลั้นไว้ก่อน ถ้าอารมณ์จะพุ่งพรวดขึ้นมา ให้มันอยู่ภายใน แล้วทำใจนิ่ง ๆ มันจะอยู่กับเราไม่นาน เดี๋ยวก็จะดับหายไป

แล้วถ้าเราไม่เอาเรื่องเอาราว ไม่ถือสา มันก็จะเป็นลมเป็นแล้ง เหมือนลมที่พัดผ่านไปเฉย ๆ แล้วก็หายไป ถ้าเราถือสา มันก็เป็นเรื่องเป็นราว ตรงนี้สำคัญนะ ใจเราก็จะได้ใส ๆ ถ้าเรารักตัวเอง เราก็ต้องคิดอย่างนี้

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๔๖

ความขัดแย้งแก้ได้ด้วยสมาธิ

สมาธิสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งได้อย่างไร

ก่อนอื่นเราต้องมาศึกษาดูว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เพราะว่าใจแต่ละคนนั้นไม่ได้อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งแห่งความสุข ความรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์ เมื่อใจไม่อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน จึงคิดพูดทำไม่เหมือนกัน แต่ถ้าหากใจมาอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน ก็จะคิดพูดทำเหมือนกัน โดยไม่มีการขัดแย้งกันเลย และตำแหน่งนั้นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งจะเข้าถึงได้ด้วยวิธีเดียว คือ การทำสมาธิ

ตำแหน่งตรงนั้นจะละลายความรู้สึกขัดแย้งให้หมดไป แล้วจะเกิดภูมิปัญญาสร้างสรรค์ สูงส่ง ที่ทำให้เราเข้าใจ และรู้วิธีการที่จะหาทางออกได้อย่างลงตัว ทำให้เกิดความสุข สดชื่น เบิกบาน และความสำเร็จในชีวิต ในภารกิจ ในทุกสิ่งทุกอย่างได้

ทุกคนจะต้องนำใจกลับมาสู่ตำแหน่งที่ถูกต้อง คือ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งเดียวของชีวิต ที่ทำให้เราคิดถูกต้อง พูดถูกต้อง และทำถูกต้อง ผลออกมาก็คือสิ่งที่ถูกต้องและดีงามก็จะบังเกิดขึ้นกับโลกใบนี้

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๔๗

แก้แค้นด้วยการคลายความโกรธ

ทำไมหลาย ๆ คน ชอบใช้วิธีการแก้แค้น...แทนการให้อภัย

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ

๑. ภูมิต้านทานของใจเขาอ่อนแอ พลังแห่งความดีจึงไม่ได้ข่องความโกรธ ผูกโกรธ ความพยาบาทจึงได้ข่อง เป็นแหล่งกำเนิดของความคิดที่ไม่ถูกต้อง คือ คิดที่จะทำร้ายเขาตอบ โดยเข้าใจผิดคิดว่าการแก้แค้นหรือทำร้ายเขาตอบนั้นจะทำให้สบายใจ แต่ความจริงแล้วไม่มีความสบายใจเกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย

๒. เพราะยังขาดความรู้ที่สมบูรณ์ในเรื่องราวความจริงของชีวิตว่าทำไปแล้วอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปในชีวิตของเขา ทั้งชีวิตในโลกมนุษย์นี้ และชีวิตหลังความตาย

๓. เขาไม่รู้วิธีที่จะทำให้ใจบริสุทธิ์ผ่องใส จนทำให้ใจมีภูมิต้านทาน จนสามารถเอาชนะความรู้สึกที่ไม่ดีนั้นได้ ซึ่งสมาธิเป็นทางออก คือ ถ้าใจสงบนิ่ง แล้วกลับเข้าไปสู่ภายใน จนใจตั้งมั่นตรงนั้น ใจจะมีภูมิต้านทาน ความสุขจะเข้ามาแทนที่อยู่ในใจ

การแก้แค้นที่ถูกหลักวิชา คือ ต้องคลี่คลายความโกรธที่ผูกไว้กับใจ ต้องแก้มันออกจากใจด้วยการฝึกสมาธิ ใจจะได้คลายความโกรธ แล้วความสุขความสบายใจก็จะเกิดขึ้นในตอนนั้น เมื่อเราสบายใจ ใจอยู่เหนือความรู้สึกที่จะแก้แค้น แล้วสักวันหนึ่งผู้ที่ทำร้ายเราก็จะเกิดความสำนึกผิดขึ้นเอง แล้วสิ่งดี ๆ จะตอบแทนเราอย่างมากมาย อย่างที่เรานึกไม่ถึงเลย

เพราะฉะนั้น สมาธิคือทางออก และเมื่อเราฝึกสมาธิมากเข้า กระทั่งใจหยุดนิ่งถูกส่วนเข้าไปถึงดวงตะวันภายใน เมื่อมองผ่านแสงสว่างภายในไปแล้ว เราจะเข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตได้ดียิ่งขึ้น

๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๔๘

การแผ่เมตตา คือความรักสากล

ชาวต่างชาติท่านหนึ่งมาฝึกสมาธิที่เมืองไทย ได้ฝากคำถามถึงคุณครูไม่ใหญ่มาว่า การแผ่เมตตา คือการหลอกตัวเองหรือเปล่า เพราะความจริงแล้วเราก็ไม่ได้รักทุกคนขนาดนั้น

เราไม่ได้หลอกตัวเอง แต่ที่เราแผ่ความรักความเมตตาให้ทุกคน แม้เรายังไม่ได้รักทุกคนจริง ๆ แต่เรากำลังสะสมความรู้สึกที่ดี เพื่อยกใจเราให้สูงส่งยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงระดับที่เป็นความรู้สึกที่ดีอย่างนั้นจริง ๆ ที่สามารถรักทุกคนในโลกได้จริง เพราะจะทำให้เรามีความสุขเพิ่มขึ้น ที่ความรักสากลออกจากหัวใจของเราอย่างแท้จริง

๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๔๕

ความสุขที่แตกต่าง

สันติสุขภายในและประโยชน์ที่ได้รับจากการทำสมาธิ
จะเกิดจากการทำสมาธิอย่างเดียวนั้นหรือไม่ เรา
สามารถทำกิจกรรมอย่างอื่นเพื่อให้ได้ผลเหมือนกันได้
หรือไม่

การทำกิจกรรมอย่างอื่น แล้วจะให้ได้ประโยชน์และสันติสุข
ภายในเหมือนกับการทำสมาธินั้น ไม่มี

ไม่ว่าเราจะใช้วิธีการใดก็ตาม ก็ไม่ได้ความสุขภายในเท่ากับการ
ทำสมาธิ จะไปเที่ยวเตร่ ไปดูทีวีทัศน์ ได้พูดคุยกับคนที่ถูกใจ หรือจะ
ไปทำอะไรก็แล้วแต่ มันได้แค่สุขหรือสนุกเล็ก ๆ น้อย ๆ พอเพลิน ๆ
เท่านั้นเอง หรือแม้กระทั่งประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน
การศึกษาเล่าเรียน สุขก็ยังได้ไม่เท่ากับสมาธิ ได้แค่ปลื้มเล็ก ๆ
ประเดี๋ยวเดียว แล้วก็จางหายไป

การทำสมาธิอย่างเดียวเท่านั้น

จึงจะได้สันติสุขภายในที่มั่นคง

และมีปริมาณความสุขมากกว่า

ความสุขที่ได้จากวิธีการอื่น...ได้แค่สุขเล็ก ๆ น้อย ๆ

ได้ปลื้มเล็ก ๆ แล้วก็จางหายไป...ไม่ยั่งยืน

๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๕๐

ชีวิตที่สมบูรณ์

ชีวิตต้องเบิกบานด้วยตัวของเราเอง

นี่เป็นเรื่องที่สำคัญและสูงส่งมากเลย

ถือว่า...สมหวังในชีวิต

เพราะเราไม่ต้องไปพึ่งพาสิ่งใด ๆ ภายนอก

ต้องเป็นสุขได้ด้วยตัวของเราเอง

แม้อยู่เพียงลำพังที่ไหนก็แล้วแต่

พอหลับตาปุ๊บ ก็หาความสุขได้

หลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน

หาความสุขจากภายในได้

ความสุขที่ไม่มีขอบเขตจำกัด
หาได้อย่างง่าย ๆ
อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า
ชีวิตที่ “สมบูรณ์”

๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลตา { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

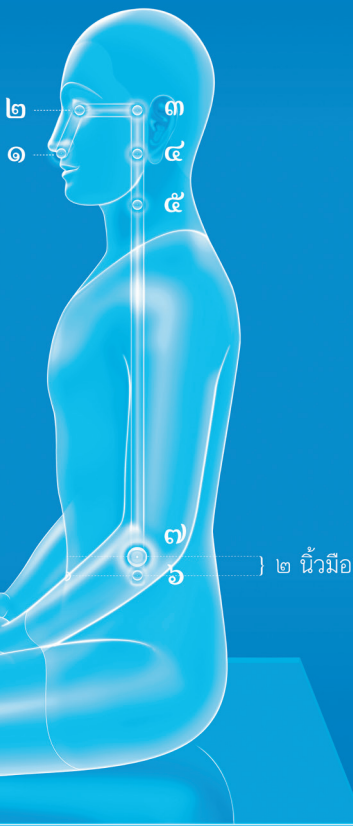
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ ดังวิธีปฏิบัติที่พระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุณเก่าหรือนั่งพับเพียบสบาย ๆ ระลึกถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนราวกับว่าร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วน ๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลับตาพอสบาย

คล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น
วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะ
เข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตาดำ
ใสบริสุทธิ์ ปราศจากรอยตำหนิใด ๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของ
ดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้ เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบาย ๆ นึกเหมือน
ดวงแก้วนั้น มานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไป ภาวนาไป
อย่างนุ่มนวล เป็นพุทธานุสติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อย ๆ น้อมนึก
ดวงแก้วกลมใสให้ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน
โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบาย ๆ ใจเย็น ๆ
ไปพร้อม ๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วาง
อารมณ์สบาย ๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของ
อารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรายหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย ให้วาง
อารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้น
ไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช้ศูนย์กลางกายให้ค่อย ๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่าง
ค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย

ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้าย มีดวงดาวดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่ง ซ้อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ ใจจะปรับ จนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้ เรียกว่า “ดวงธรรม” หรือ “ดวงปฐมมรรค” อันเป็นประตูเบื้องต้น ที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

การระลึกนึกถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใด ๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อย ๆ ทำอย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสีย ความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “ดวงปฐมมรรค” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิทมันคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่น ตรีกระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทาง แห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะ ทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช่กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้เผลอจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “อาโลกสิณ” คือ กสิณความสว่างเป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรุณพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายทีเดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่ง อาย่ำยืนฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้ เมื่อซัดซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอ ๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า ได้ที่พึ่งของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุข ความเจริญ ทั้งในภพชาตินี้ และภพชาติหน้า เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากสามารถแนะนำต่อ ๆ กันไป ขยายไปยังเหล่านมนุษยชาติอย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนใฝ่ฝันก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

- ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำ และสติปัญญาดีขึ้น
- ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

- ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส
- มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง

- มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

- ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน
- ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

- ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจา ดีตามไปด้วย
- ทำให้เป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ
- ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้ที่มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความสุขเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสุขสงบ ปราศจากปัญหาอาชญากรรม รวมถึงตลอดจนปัญหาสังคมอื่น ๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจ สิ่งยั่วยวนหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรม

ในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหัด ซึ่งผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตนให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคม เป็นผู้ที่มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นนายแก่ต่างให้กับพระพุทธศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบใดที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ่งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน